12E JAARGANG No 2 – 25 MAART 1932 LOSSE NUMMERS 15 CENT OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD AMSTERDAM

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURGWAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

ZIJ EN HAAR PAASCHEI

MEER VISSCHERS DAN VISSCHEN

De waterkanten zijn „bezaaid" met liefhebbers.

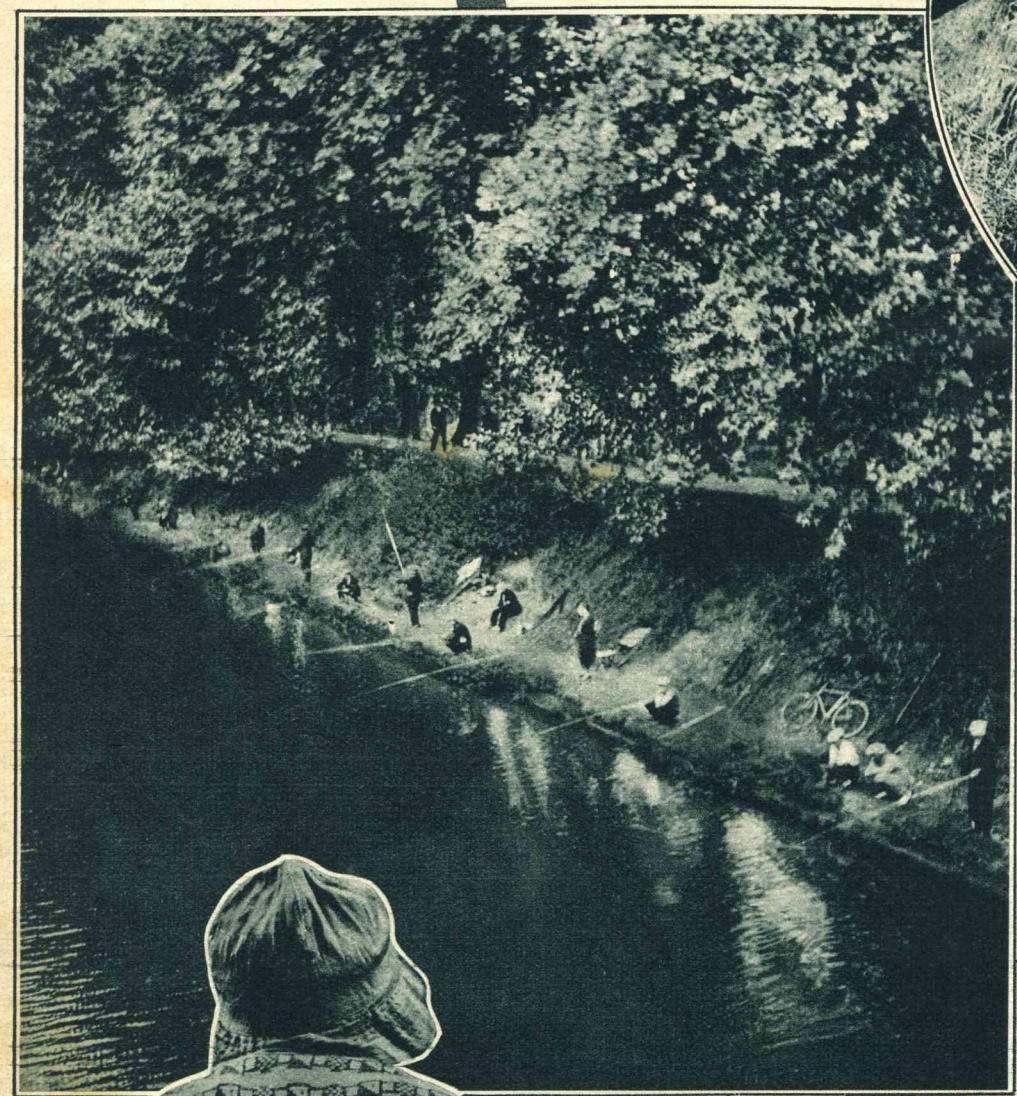

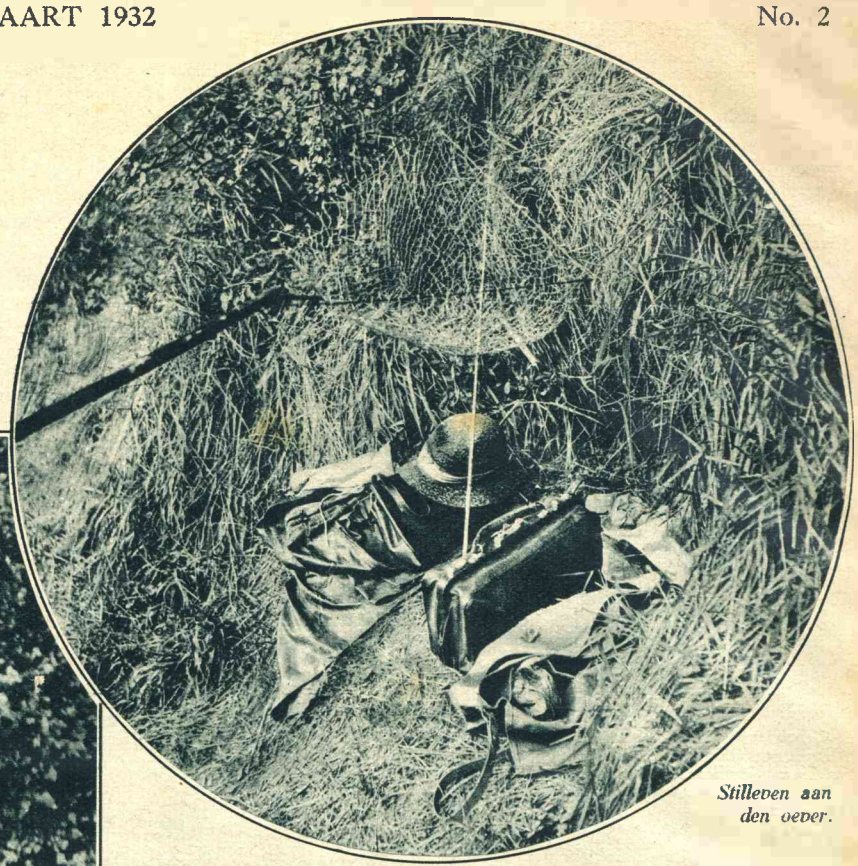

Stilleven aan den oever.

Van de Franschen gelooft de Hollander gewoonlijk, dat zijaltijd druk doen, altijd, en heftig, debatteeren, puntbaardjes dragen, nooit thuis zijn, maar op straat en in café's leven, opvliegend en driftig zijn, hun mond niet kunnen houden — en dat — dit hoort er sinds kort bij — zij allemaal erg rijk zijn.

U zult het niet willen gelooven, maar iedere echte kenner van het Fransche volk zal het u kunnen bewijzen, dat de Franschen niet altijd hinderlijk druk, alleen veel levendiger zijn dan wij, zij ironiseeren veel meer dan zij twisten, zij zijn zeer huiselijk en, dat zij niet allen rijk zijn, bewijst hun overtuiging van de groote noodzakelijkheid van het sparen. Zij beminnen de rust en de gezelligheid zeker even hard als wij, Nederlanders. Hun voorliefde gaat, bij ontspanning, dan ook volstrekt niet op de eerste plaats uit naar spelen of bezigheden waarbij een groot tumult wordt ge-

De geduldige

Het vreedzame leger rukt uit.

maakt, of waarbij alle spieren tegelijk in werking moeten worden gebracht. Hoe zou het anders mogelijk zijn, dat die watervlugge, ongedurige Franschen met zulk een hartstocht de hengelsport beoefenen?

Wij kennen allen het beeld van den geduldigen Hollandschen visscher, die met oliejas aan en zuidwester op, weer en wind trotseert om baarsjes en snoeken te verschalken, wij kennen alle de talrijke vischcolleges, die de edele vischsport beoefenen — maar een liefhebberij in het hengelen zooals men die in Frankrijk heeft, is zelfs voor Nederland iets „ongehoords". Wie in de zomermaanden de loop van de Marne, de Somme, de Oise, de Seine — alle rivieren met naargeestige oorlogsherinneringen — volgt, zal de oevers, als het ware, bezaaid vinden

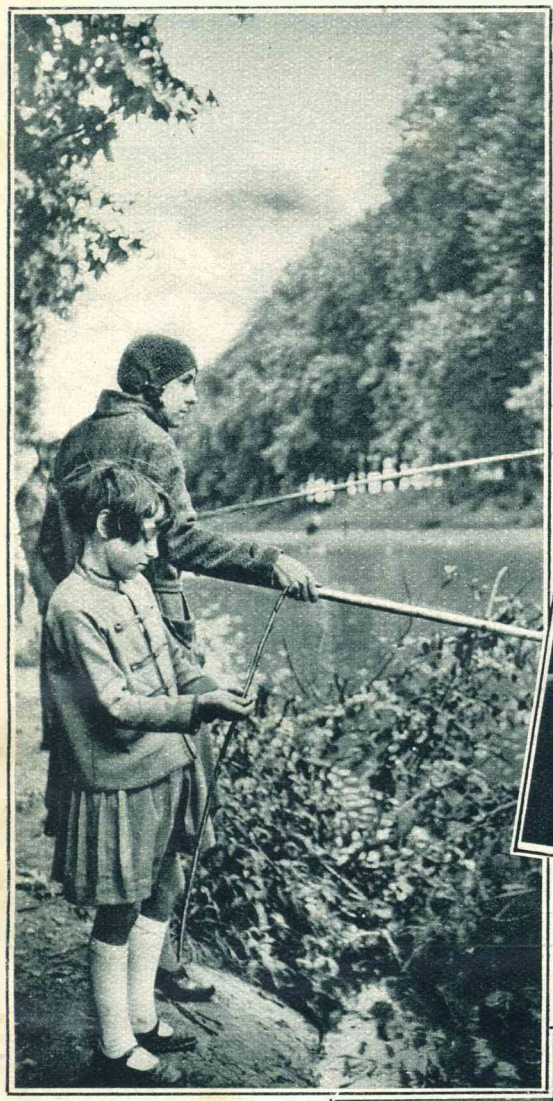

Moeder en dochter doen wat graag mee.

met honderden hengelaars en hengelaarsters, die dicht aaneengerijd, elkander de visschen pogen „af te snoepen".

Het hengelen gaat er ongetwijfeld minder „wetenschappelijk" toe als bij ons; het is meer ontspanning — men blijft er niet zoo ernstig bij, als een Hollandsche visscher vindt, dat noodig en passend is. Men staat broederlijk dooreen. De dokter naast den landarbeider, de notaris naast het keukenmeisje, de machinearbeider naast de winkelierster.

In bonten optocht, muziek voorop, trekt men uit de plaatsjes die langs de rivieren liggen, naar het water. De kinderen ontbreken niet. Iedereen in het stadje wil zoo'n uittocht van het plaatselijk visschers-college zien en iedereen mag zich aansluiten.

Men houdt onderlinge wedstrijden. Dat hoort er nu eenmaal bij. Maar de Franschman is er niet zoo'n type, dat vischt om te winnen.

W i e wint en h o e v e e l hij wint, doet er weinig toe — en onderzoeken of er stroomopwaarts of stroomafwaarts misschien een vischrijker plek is, doet niemand. Want de Fransche visscher vischt niet om den buit — maar om het genoegen van buiten te zijn. Het fleschje roode wijn, het anderhalve meter lange witte brood, deelt hij met vrouw en kinderen, die onafscheidelijk van de partij

Een uit duizenden.

Iedereen moet een bon halen bij het bestuur voor hij toestemming krijgt zijn hengel uit te werpen.

zijn. Zij mogen het nu en dan ook eens probeeren, zij mogen zingen en stoeien terwijl vader hengelt. Het is misschien niet de juiste methode, maar op die manier heeft de Fransche visscher nu eenmaal plezier. Hem interesseert dan geen kabinetscrisis en geen verdrag van Versailles. Hij is buiten in de vrije natuur bij het water en de boomen en de heuvels van zijn land — en dat is hem eigenlijk genoeg. Hij weet dat er toch te weinig visschen zijn om allen tevreden te stellen of een kans te geven — en daarom laat hij ze liever zwemmen.

De mascotte ontbreekt niet bij een vischcollege dat „op de hoogte" is.

De Vaandeldrager.

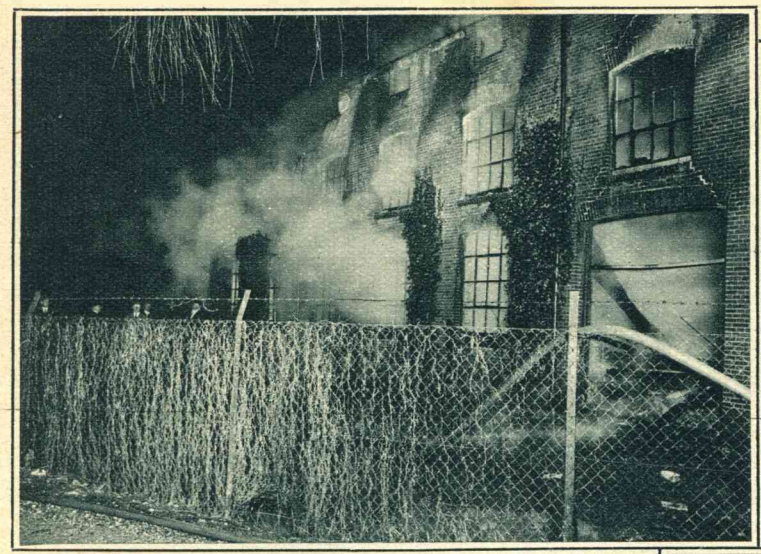

Te Bloemendaal woedde een hevige, ver in den omtrek waarneembare brand, in de wasscherij der firma Bijvoet.

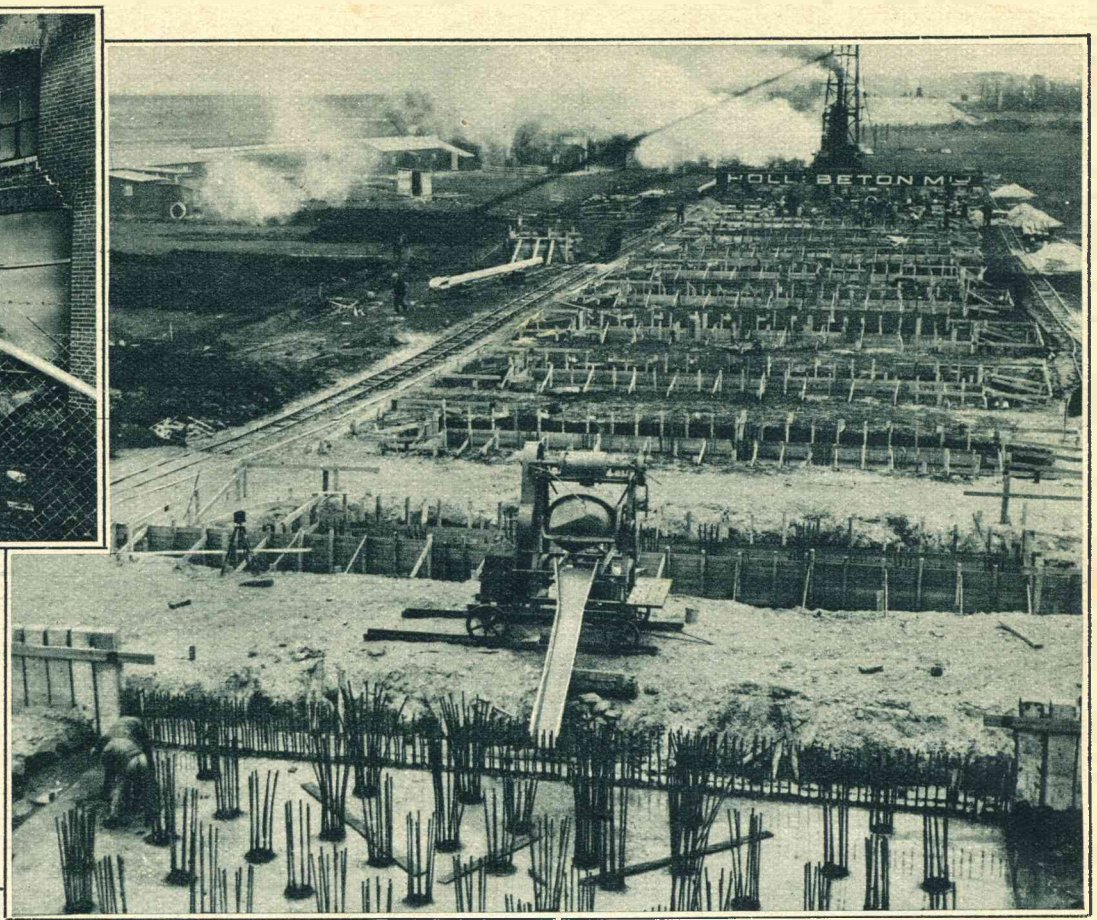

Actualiteiten

De leden van de natuur-filosofische faculteitsvereeniging te Groningen bezochten de sluiswerken van IJmuiden en lieten zich daar in de „spelonken" fotografeeren.

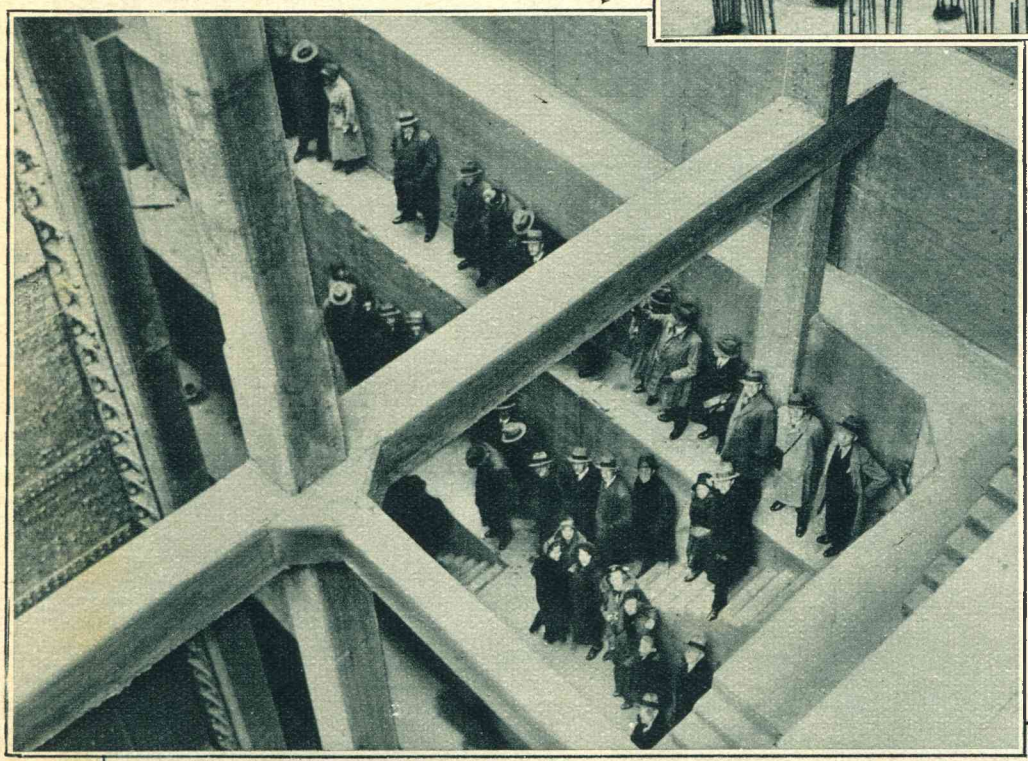

De bouw van de nieuwe brug aan den Muiderstraatweg over het Merwedekanaal voorziet in een dringende behoefte. Het zal intusschen nog wel eenigen tijd duren voor het werk gereed is. Een overzicht van de eerste werkzaamheden.

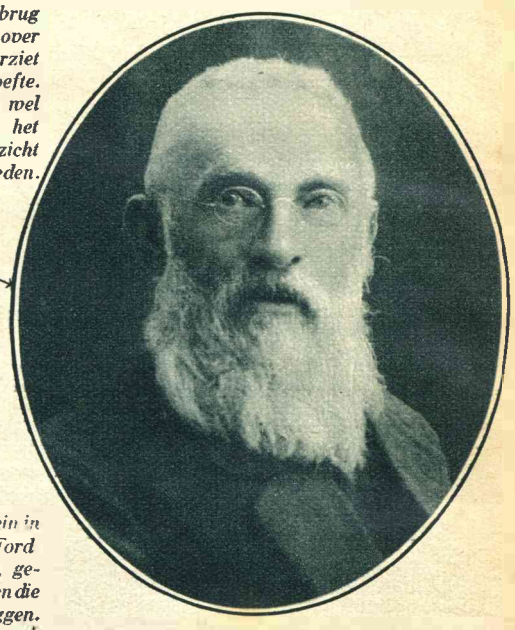

De heer U. J. Klaren, grondlegger van het Amsterdamsche speeltuinwerk, vierde onder vele bewijzen van belangstelling zijn tachtigsten verjaardag.

Het opspuiten van het terrein in den IJpolder, waar de Ford fabrieken zullen verrijzen, geschiedt met behulp van buizen die op drijvers in het water liggen.

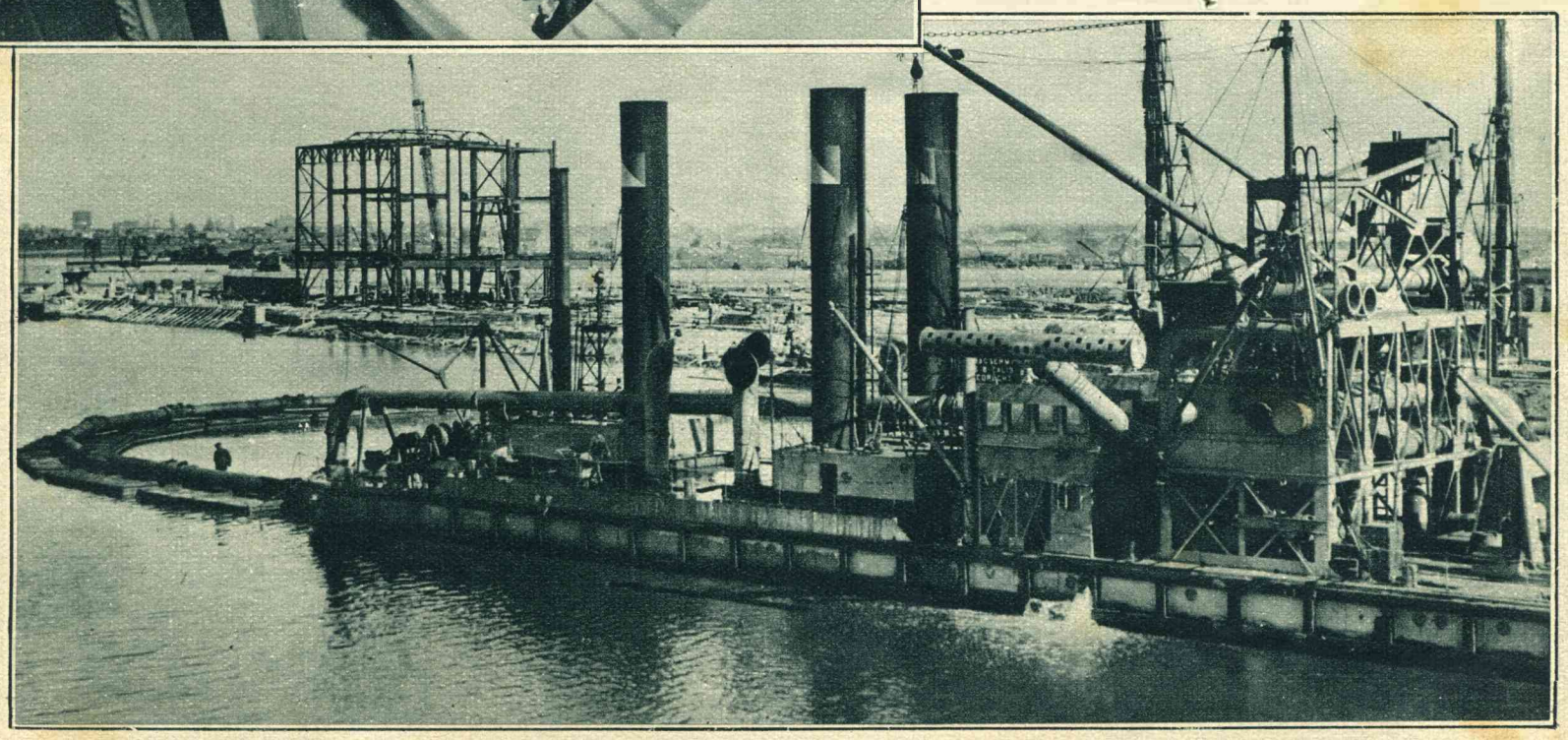

De jaarlijksche Paaschveetentoonstelling op de Amsterdamsche Veemarkt mocht zich weer in druk bezoek verheugen. De keuring van de slachtpaarden.

BERICHT

Bij 't begin van den nieuwen jaargang maken wij onze lezers er op attent, dat door ons geen jaargangen worden ingebonden; wel zijn banden voor den afgeloopen jaargang verkrijgbaar in de prijzen van

f 1.50 voor linnen en
f 0.80 voor papieren banden.

Toezending naar buiten geschiedt, na storting van het verschuldigde bedrag, verhoogd met 30 cent vrachtkosten, op onze postrekening 97946.

DE ADMINISTRATIE.

De heer Th. C. Verswijderen, employé aan de Ned. Handels My. te Amsterdam heeft een maquette vervaardigd van den Amerikaanschen mailstoomer „Levithian". Het geheel heeft een lengte van ongeveer drie meter. Romp, dekken, masten en de zeventig sloepen zijn van hout, terwijl de werktuigen aan dek van koper zijn vervaardigd. Op het voorschip is de installatie aangebracht, waarmee de postzakken, uit een vliegtuig neergelaten, aan boord worden gebracht. Over het geheel werd 5 jaren gearbeid.

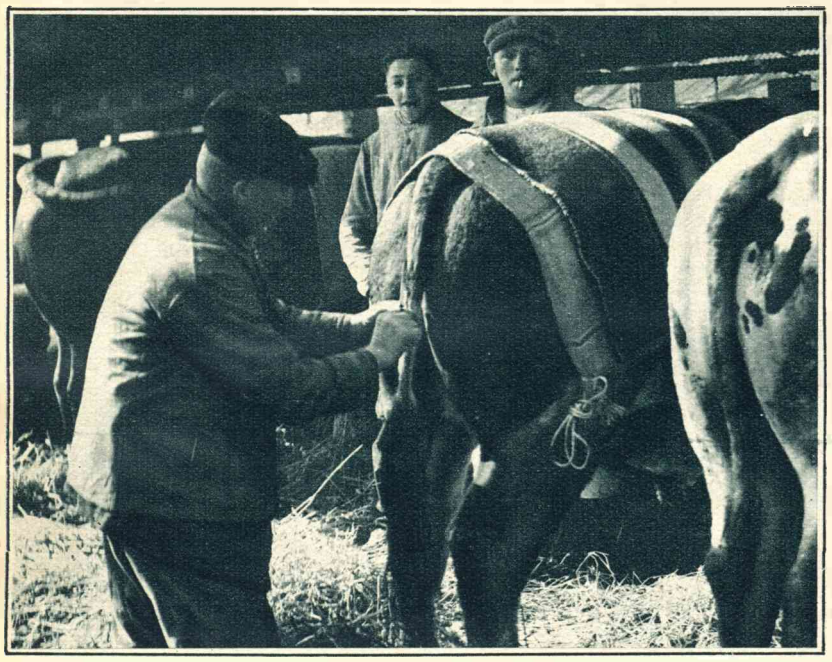

Alle beesten moeten er keurig zijn. Vóór de keuringscommissie komt, worden de staarten nog wat bijgeknipt.

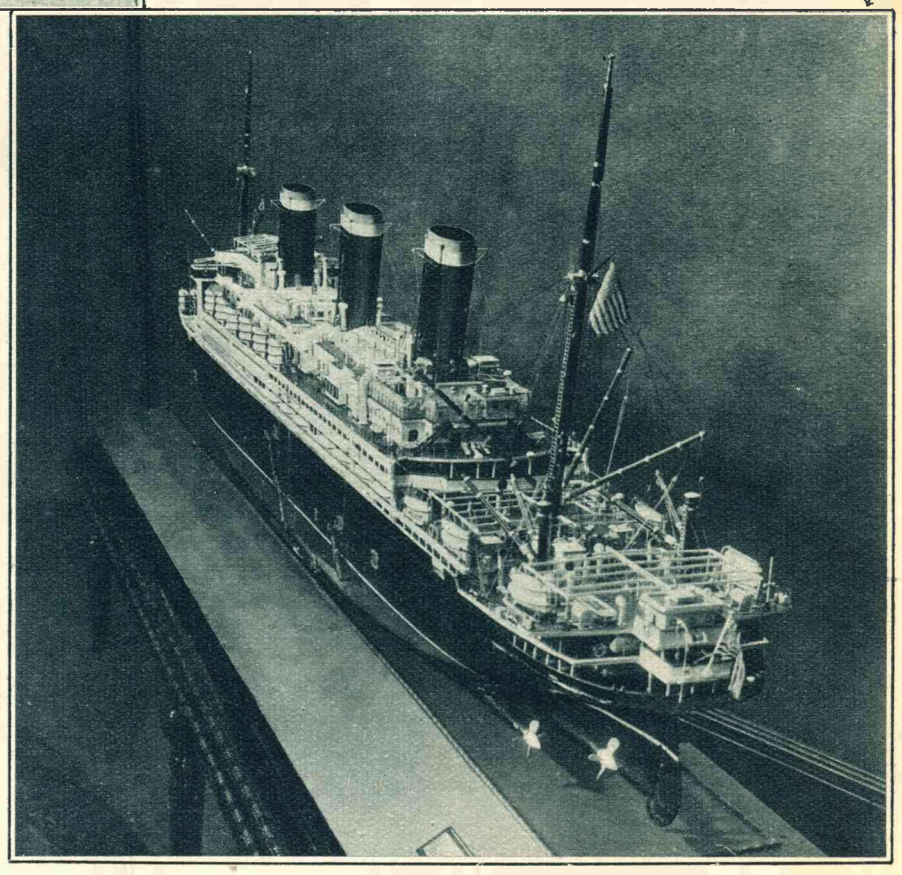

GLEICH

DE STAD OP WIELEN
HET INTERNATIONALE REUZENCIRCUS

De Internationale Pers zegt:

GLEICH en zijn aanstaande bezoek is de meest sensationeele gebeurtenis. Zijn buitengewoon mooie voorstellingen overtreffen verre alles dat men tot nog toe gezien heeft. Gleich kan niet vergeleken worden met andere circussen, welke wel zijn reclame imiteeren, maar bij zijn prestaties ver achter blijven.

GLEICH is het circus, dat op wetenschappelijke basis opgebouwd is. Iederen dag raken duizenden menschen in extase over de dressuur der dieren, de prestaties van de uitgezochte kunstenaars, het gracieuse van de danseressen.

GLEICH is ontegenzeglijk het beste en het grootste circus. Het buitengewone applaus van het enthousiaste publiek wordt onderstreept door de geheele internationale pers, en door officieele lichamen, die allen volmondig de groote waarde van Circus Gleich erkennen.

GLEICH reist met een completen zoölogischen tuin waaraan niets ontbreekt. De meest bijzondere en meest uiteenloopende dieren vormen de hoofdkern van deze wetenschappelijke onderneming.

GLEICH laat de menschen de echte ouderwetsche circuskunst zien, in een nieuwen vorm, een manege van 62 Meter lang. De voorstelling wordt gegeven in de ontzagwekkende tent, welke men met behulp van de nieuwste technische vindingen heeft kunnen bouwen. Pullmanwagens van speciale constructie bevatten de licht- en verwarmingsinstallaties. Deze verwarmen niet alleen de groote toeschouwerstent, waarin 12000 personen gemakkelijke zitplaatsen vinden, maar ook de geweldige stallingen en bijtenten evenals het reusachtige wagenpark.

GLEICH gaat niet boven de gewone prijzen uit. Alle plaatsen zijn zitplaatsen.

GLEICH zijne

EERSTE VOORSTELLING
in **AMSTERDAM** zal zijn den
2en April, Zaterdag 8 uur 's avonds, op het terrein Paleis voor Volksvlijt.

GLEICH blijft slechts enkele dagen.

GLEICH geeft **WOENSDAG, ZATERDAG EN ZONDAG TWEE VOORSTELLINGEN** des middags om 2½ uur en des avonds om 8 uur. Zoowel 's middags als 's avonds hetzelfde programma.

Werkloozen, voorzien van hun stempelkaart, betalen den halven prijs. Kinderen ook half geld

Gratis-concert 11—12 (Zondag 10—12). Bij 2 Voorstellingen 1½—2½, anders 4—5, alle dagen 7—8. Vanaf 2 April iederen dag, zonder onderbreking, verkoop van kaarten aan de circuscassa, en vanaf heden bij: Sigarenmagazijn Martijn van Dam, Reguliersbreestraat 46, tel. 32137; Heiligeweg 20, tel. 37920; Galerij Westeinde, tel. 36823; Nieuwendijk 78; Kiosk Muntplein.

HET CIRCUS IS GOED VERWARMD!!!!!

Het kostschoolfeest.

Meisjes in Uniform

Dat deze FIM film groot opzien heeft gewekt en met veel enthousiasme werd ontvangen is te danken aan het feit dat de weergave der karakters psychologisch zuiver is gehouden, iets, dat bij een onderwerp als 't onderhavige zelden is voorgekomen. Er wordt in deze film een lans gebroken over een opvoedingssysteem, waarbij star is vastgehouden aan alle mogelijke begrippen en vooroordeelen, zonder dat met het zieleleleven van het kind ook maar in het minst wordt rekening gehouden. De strijd tusschen de twee vrouwen, waarvan de een het oude en de ander het nieuwe systeem voorstaat, kan men ongetwijfeld als het allervoornaamste in deze film, die uitsluitend door meisjes en volwassen vrouwen wordt gespeeld, beschouwen: de geschiedenis zelf stelt het nieuwe systeem in het gelijk. Een film, interessant, merkwaardig en in de hoogste mate bezienswaardig.

Aan de jonge leerares stort het meisje haar hart uit.

Het meisje waarop „het oude systeem" te pletter liep.

FOTO'S UIT HILVERSUM

Een merkwaardige mengeling van oud en nieuw, dit steeds nog groeiende Hilversum, de hoofdstad van het wondermooie Gooi. Men vindt er nog duidelijk de kenteekenen uit een tijd toen er nog geen villa's en geen forensen waren. Maar daarnaast verrijst Dudok's schepping, het nieuwe raadhuis, als voornaamste bewijs, dat een onbeduidend verleden verdrongen is door een krachtig en voorspoedig heden.

Een fraai detail van het nieuwe stadhuis, met daarachter enkele fraaie villa's.

Postkantoor en monumentje aan den ingang van de Kerkstraat.

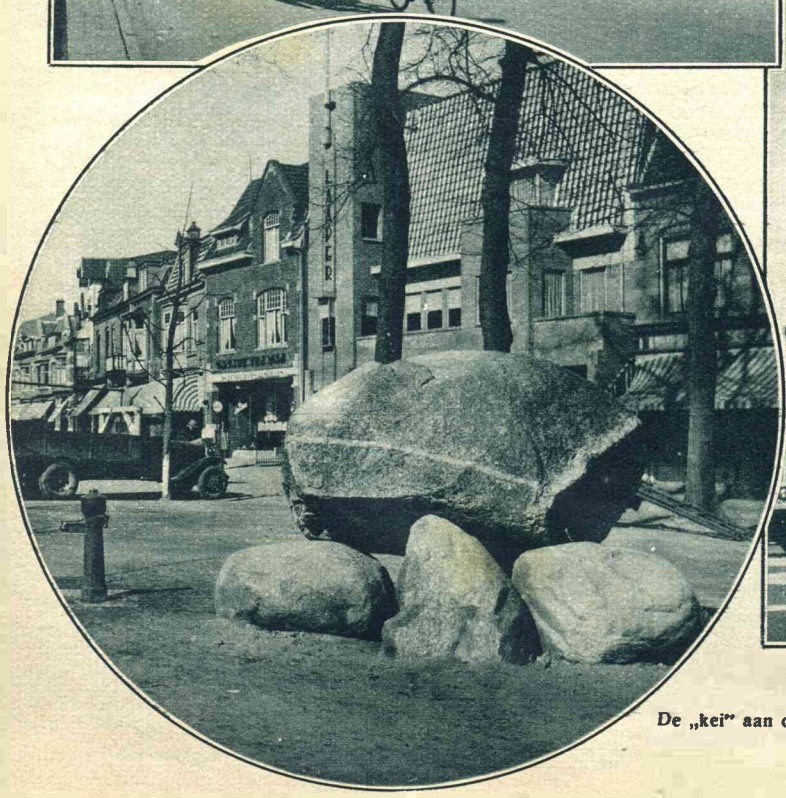

De „kei" aan den 's Gravenlandschen weg.

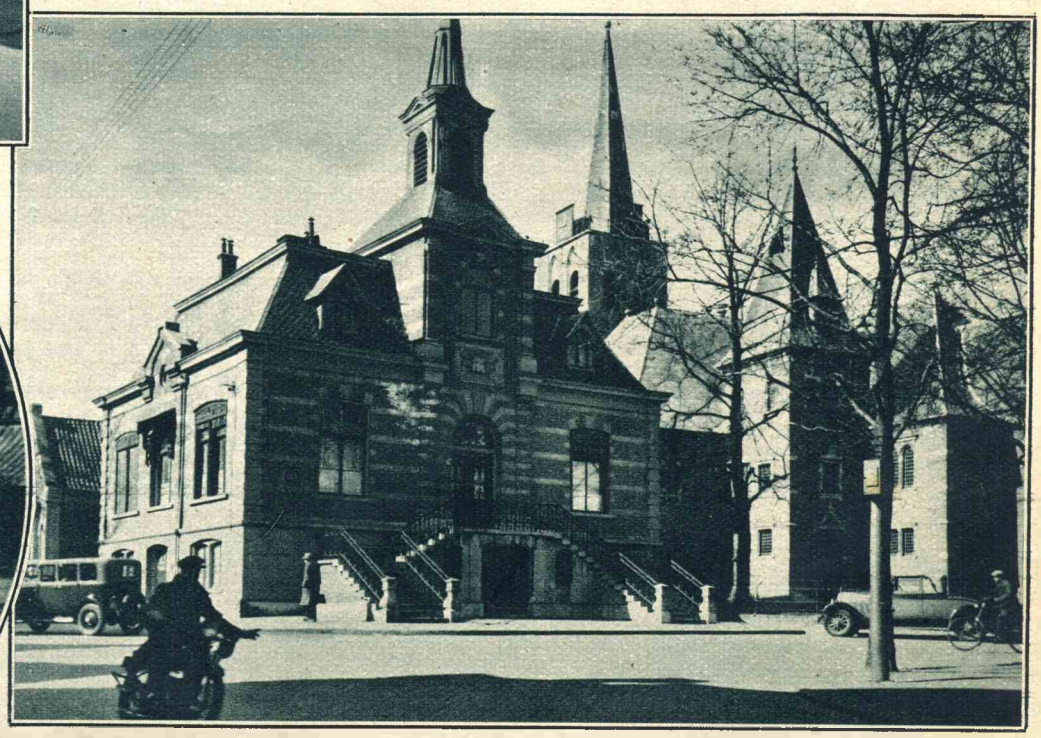

Het oude raadhuis en een Ned. Herv. kerk, in een nog echt dorpsche omgeving.

Gij zult niet doodslaan!

Welk een titel, nietwaar, maar ook . . . . welk een boek! Want inderdaad, vanaf de eerste bladzijden zijt ge er middenin en laat deze roman U niet meer los tot ge hem volledig uitgelezen hebt. We willen U vast een voorproefje geven door hier een fragment te laten volgen uit het eerste hoofdstuk waarin het voorval beschreven wordt hetwelk voor het verdere leven van verscheidene hoofdpersonen uit het boek van vér-strekkende beteekenis werd.

door

MRS. BELLOC LOWNDES

Het gebeurde alles in een oogenblik, een ondeelbaar, angstwekkend oogenblik, zooals dat met ongelukken steeds het geval is. En hij was niet de eenige geweest, die tot in merg en been geroerd geweest was door het voorgevallene. Ieder aan boord van de kleine veeboot was diep onder den indruk geweest, toen men vernomen had, wat er gebeurd was en men zich om hem en de jonge vrouw schaarde, die hij zoojuist van den dood had gered.

Nu alles voorbij was, nu hij zich weer in het veilige, beschutte hoekje bevond, waar hij gestaan had, net even vóór het ongeluk plaatsgreep, deed hij een poging zich duidelijk voor den geest te halen, hoe het eigenlijk precies gebeurd was en op welke wijze hij er in geslaagd was met gevaar van zijn eigen leven dat van een ander te redden.

Zonder aan iets bepaalds te denken, had de jonge Canadeesche dokter, Stephen Gale, voor zich uit staan staren over de donkere, ietwat onrustige zee, door een plotseling zomerstormpje opgezweept. Want hoewel de met wit schuim bedekte golven, die hoog en zwaar kwamen aanrollen, het kleine scheepje soms dreigend opnamen en heen en weer gooiden, was de wind nu gaan liggen.

Vaag herinnerde hij zich, dat het dek verlaten was geweest, met uitzondering van een kleine, ingebakerde gedaante, die in een dekstoel had gelegen, welke met het hoofdeinde tegen een witgeschilderde ijzeren reeling had gerust, die om het geheele schip liep. De dekstoel was hoogstens een paar meter van hem verwijderd geweest en had zich juist in zijn gezichtskring bevonden ; maar degene, die hem in gebruik had, had hem onmogelijk kunnen zien in het donkere en gedeeltelijk beschutte hoekje, waar hij zich bevond — zelfs niet als zij overeind had gezeten en voor zich uit gekeken had, in plaats van op haar rug te liggen met de oogen gesloten.

Hij trachtte zich te herinneren, of er iets gebeurd was tijdens dat eerste, vredige uurtje van de reis, die hem voor de tweede maal van zijn leven naar het zoo aanlokkelijke Frankrijk bracht. Maar neen, er was niets gebeurd, dat wist hij absoluut zeker.

Zelfs de zoo stevig ingebakerde gedaante in den dekstoel had zich gedurende al dien tijd maar één keer bewogen. Dit was geweest, toen een man — de man van wien hij nu wist, dat hij de voogd, of pleegvader, van het meisje was, dat hij gered had — de ijzeren trap was opgekomen en enkele oogenblikken bij haar gestaan had.

Duidelijk had Gale de rustige, overredende woorden verstaan, die deze man op vriendelijken toon tot het meisje gericht had : „Zeg, hoor eens even, kind, het weer is nu veel te ruw. Kom liever naar beneden bij mevrouw Bird. Mevrouw Bird vindt het beter, dat je met dit weer in de kajuit bent." En hoewel hij er zich nauwelijks van bewust geweest was, had hij toch het korte, onhoffelijke en zeer onwillige hoofdschudden opgemerkt, dat het eenige antwoord geweest was op zijn zoo welgemeend verzoek.

Enkele oogenblikken na dit schijnbaar zoo onbeduidende voorval, had zich de tragische geschiedenis afgespeeld, een voorval, dat, hoewel op dat oogenblik onverklaarbaar, hem nu zoo duidelijk mogelijk leek.

De witte reeling, waarnaar hij zoo lang in gedachten had staan staren, had blijkbaar op die zelfde plek een opening gehad, waarlangs het vee, als het schip in de haven lag, aan en van boord werd gebracht, en het afsluitstuk, dat anders de reeling op normale wijze aanvulde, was plotseling verdwenen geweest ! Waar voorheen — hij was er zoo goed als zeker van — de witte lijn der reeling gesloten was geweest en zich scherp tegen de zee had afgeteekend, had hij plotseling rechtstreeks in de woeste, schuimende golven gekeken, die als donkerblauwe bergen zonder ophouden op het schip aanrolden.

Toen was het vreeselijke gebeurd. De dekstoel met zijn last begon te schuiven — en schuiven — en schuiven, en gleed langzaam maar zeker achteruit in de richting van het open gat. Voor hij zichzelf er ook maar eenigszins rekenschap van had kunnen geven, wat er eigenlijk gebeurde, was hij met één sprong bij het meisje geweest, had haar met inspanning van al zijn krachten uit den dekstoel getild, juist op het oogenblik, dat deze met een vervaarlijke zwenking achteruit in de golven gleed en verdween.

Nog hoorde hij den krankzinnigen gil, die aan haar lippen was ontsnapt, toen hij haar op het allerlaatste oogenblik had gegrepen en in veiligheid gebracht. Zelfs nu nog kon hij een huivering niet onderdrukken, als hij terugdacht aan den stoel, die daar op de woeste zee ronddobberde en geleidelijk als een somber symbool van rampen en onheil aan den gezichtseinder verdween.

Wat gevolgd was op de redding van het jonge meisje, stond den jongen Canadees maar al te duidelijk voor den geest, al te duidelijk, omdat het van hoogst onaangenamen aard was.

Hij had haar in veiligheid gebracht, zoo ver mogelijk van dat groote, sombere gat, waardoorheen nog steeds de golven aan dek sloegen, en in minder dan geen tijd — want hoe het gebeurde zoo snel over het heele schip was bekend geweest, was hem een raadsel — waren zij omringd geweest door een menigte menschen, de meesten behoorende tot de bemanning van het schip, met twee of drie passagiers, die naar boven waren komen rennen. Wat het meisje betreft, dit had het eerste oogenblik geen teeken van leven gegeven. Op het oogenblik, dat bereidwillige en vriendelijke handen haar op het dek neerlegden en haar wat rum tusschen de lippen goten, scheen zij wel dood of in zeer diepen slaap.

En toen — het lot kan somtijds wel heel erg ironisch zijn en hij kon niet nalaten te glimlachen, wanneer hij er aan terugdacht — had het er voor Stephen Gale, den redder van het meisje, een oogenblik niet bijster aanlokkelijk uitgezien.

Aanvankelijk had hij weinig begrepen van de schijnbaar ongemotiveerde driftige en argwanende vragen, hem door den kapitein van het schip gesteld. Maar eindelijk was hem alles duidelijk geworden. De kapitein had hem, Stephen Gale, er van verdacht, dat hij het afsluithek der reeling had opengemaakt — het hek notabene, welks bestaan hij niet eens vermoed had. Een der sluitingen van het hek was blijkbaar verdwenen en buiten zichzelf van drift had de kapitein gewezen naar een gedeelte der witte reeling, dat met de bewegingen van het schip door het thans ontstane gat heen en weer slingerde.

Nog klonk de stem van den kapitein, trillend van woede en argwaan, hem in de ooren : „Maar iemand moet het toch gedaan hebben ! En als iemand het gedaan heeft, moet u, mijnheer, het toch gezien hebben, wanneer u 't tenminste zelf niet gedaan hebt."

Tot eindelijk de Canadees, zijn geduld ten einde, hem naar het hoofd geslingerd had : „Zoo, dus dat is de dank, nadat ik het leven van een uwer passagiers gered heb !" Nu hij erover nadacht, schaamde hij zich min of meer over die woorden.

Slechts één man uit het groepje, dat hen omringd had, had zich op behoorlijke wijze tegenover hem gekweten. Dat was de man geweest, dien hij een oogenblik te voren reeds even gezien had, toen hij bij het meisje aan dek stond. De vreemdeling was met resoluut gebaar op hem toegestapt en had Stephen Gale krachtig de hand gedrukt.

„Mijn naam is Gilks — Sir Ambrose Gilks — en ik dank u meer dan ik u zeggen kan, zoowel namens mijzelf als namens mijn aangenomen dochter, juffrouw Antrobus !"

De spreker was nog verder gegaan. Met een dramatisch gebaar had hij de slappe hand van het meisje genomen en deze in de hand van haar redder gelegd. Maar er was geen woord van haar lippen gekomen, integendeel, het scheen wel, dat zij voor hem terugdeinsde.

Stephen Gale had reden te over om te weten, dat vrouwen bijna zonder uitzondering dapper zijn ten aanzien van lichamelijk gevaar en pijn. Maar dit arme meisje was allesbehalve dapper geweest ; nog klonk haar alarmeerende, angstige kreet in zijn oor ; nog voelde hij, in dubbelen zin, haar krankzinnigen greep, haar krampachtig zich vastklemmen aan zijn arm, die er op dit oogenblik nog pijn van deed.

„Nu is het meer dan tijd, Netta, dat je mee naar beneden gaat naar mevrouw Bird," hoorde hij den man op vriendelijken, maar niettemin toch beslisten toon zeggen. Hoe was 's mans naam toch ook weer ? Gilks, o ja, Gilks.

Zonder een woord te spreken, zonder ook slechts een blik over te hebben voor het menschelijk wezen, dat haar van een gruwelijken dood had gered, draaide het meisje zich om en liet zich gewillig langs de trap naar de kajuit beneden leiden.

En toen lachte Gale, een tamelijk bitter lachje, want hij dacht aan zijn geliefde moeder, die, naar hij wist, in haar rustig huis daar heel ver weg nu op hem wachtte, in spanning wachtte om te vernemen, dat hij eindelijk het ontzettende ongeluk, het vreeselijkste, wat een menschelijk wezen wel kan overkomen, vergeten was, althans in zooverre vergeten, dat hij zijn dagelijksch werk, zijn beroep, dat hem eens zoo dierbaar geweest was, zou kunnen hervatten.

Een matroos, wien hij een fooi in de hand geduwd had, toen hij voor den eersten keer zijn beschut plaatsje daar in dat hoekje uitgezocht had, kwam naar hem toegeslenterd.

„De kapitein is nijdig, mijnheer," zei de man met heesche stem, „omdat hij vergeten heeft het hangslot op het hek van de reeling te laten aanbrengen, want dat behoort nu eenmaal tot de voorschriften. Het hangslot moet altijd op het hek zitten voor wij zee kiezen. Maar kijk eens hier, we vergeten allemaal wel eens wat, en dat ellendige hek is tot nu toe nog nooit opengewaaid."

Een oogenblik kookte Stephen Gale van drift. Dus de kapitein had hem op dergelijke wijze aangevallen om de doodeenvoudige reden, dat hij zelf een verantwoordelijke fout gemaakt had. Omdat hij wist, dat, wanneer er inderdaad een ongeluk gebeurd zou zijn, hij en niemand anders dan hij daarvoor aansprakelijk gesteld zou zijn geworden.

Op dat zelfde oogenblik stond de man, die zich op dergelijke lafhartige wijze tegenover hem misdragen had, voor hem.

„Het lijkt me beter, mijnheer," begon deze, „dat u maar even in mijn kajuit komt en wat gaat liggen. We hebben nog aardig wat mijlen voor den boeg en mijn hut is niet de slechtste aan boord. Ik was daarnet een beetje overstuur, dat overkomt den beste wel eens. Maar het gold ook een heel ernstige aangelegenheid, begrijpt u ? Ik verzet me er altijd zooveel mogelijk tegen om passagiers mee te nemen, want daar is het schip nu eenmaal niet op gebouwd, en het beteekent voor mij altijd een groote verantwoordelijkheid. Verleden week nog kwam een jonge kerel in een der luiken te midden van het vee terecht en hij liep heel leelijke verwondingen op. Ik zou het werkelijk buitengewoon op prijs stellen, wanneer u van mijn hut gebruik zou willen maken."

En Stephen Gale, die nu eenmaal van nature niet tot hen behoorde, die lang ergens over kunnen mokken, nam de nederige verontschuldiging, die uit de stem van den kapitein geklonken had, voor wat ze was en volgde hem, na hem zijn dank te hebben betuigd voor zijn welwillendheid.

Bovendien bevindt zich ook in dit boek een prijsvraag, voor welker oplossing als hoofdprijs een open eiken boekenkast *is uitgeloofd. Onze premieromans zijn bij onze bezorgers, agenten of hoofdkantoren verkrijgbaar voor slechts* **17½ ct.** *ingenaaid en* **70 ct.** *in luxe prachtband. Toezending per post volgt na ontvangst van resp. 22½ of 80 cent.*

17½ cent

1 K	O	2 P	■	3 K
R	■	4 A	A	R
5 A	A	R	■	A
P	■	6 K	O	P

DE OPLOSSING VAN DE PRIJSVRAAG „EEN TOOVERRAADSEL", VOORKOMENDE IN HET PREMIEBOEK „HERTOG OF TUINMAN?"

Op verzoek van de Administratie der „Hollandsche Bibliotheek" deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag welke voorkwam in den premieroman, „Hertog of tuinman?" De gevraagde woorden waren, verticaal: *krap* en *park*; horizontaal: *kop* en *aar*, volgens bijgaande teekening.

DE HOOFDPRIJS, EEN OPEN, EIKEN BOEKENKAST, viel dezen keer ten deel aan: den heer *J. Floor, Chr. de Wetstraat 36 II, Amsterdam.* De twaalf, prijzen van f 2.50 elk, vielen na loting ten deel aan de dames en heeren: M. Coenraad, Oude Binnenweg 126, Rotterdam; J. Markhorst, Jagersweg 24, Arnhem; F. van Schijndel, Haagdijk 78, Breda; G. den Dekker, IJweg 930, Hoofddorp; R. van Riele, Oldenzaalschestraat 139, Hengelo; dr. C. Griep, Clara'spad 11, Heinkenszand (Zld.); D. Nauta, Breedpad 7, Heerenveen; W. Vroon, Koningskade 9, 's-Gravenhage; L. Meijer, Looscheweg 35, Apeldoorn; H. Remmen, Straelscheweg 160, Venlo; Hayer, Padangstraat 79, Groningen en C. J. van Meten, St. Radboudstr. 16, Amersfoort.

De boomgaarden in Californië staan reeds in Maart in vollen bloei.

DE BEDRIEGER

door Frank L. Packard

No. 7

Den heelen vorigen nacht, dien heelen dag had hij gerekend, zoo nauwkeurig hij kon, door schatting en met de hulp, die kapitein Laynton hem zonder erg gegeven had — hij had berekend, dat zij hoogstens Arroe voor 't eerst in zicht konden krijgen met vier glazen. Daar had hij alles op gezet — vier glazen. Tot nu toe kreeg hij gelijk. Was dat 'n geluk — met andere woorden, wat ging er komen?

Zijn zoekende oogen vingen het gefladder op van Gunga's losse witte kleeren: de Indiër slipte langs het radio-huisje naar den overkant van het dek — en toen keerde hij zich om en bleef staan staren. Helen MacKay, die steeds zijn nabijheid zocht te vermijden, liep op en neer over het dek.

Zou ze dan nooit naar beneden gaan! Hij had tot de laatste minuut gewacht, meer geriskeerd, dan hij wel overdenken wou, om juist een paar minuten vóór het diner zijn plan — op zijn best een wanhoopsgreep — ten uitvoer te brengen. Gewoonlijk ging ze tien minuten of een kwartier voor de maaltijden naar beneden, maar nu scheen ze juist te willen wachten, tot de gong voor het diner ging!

Uit den bak kwam een verward gezang van dronken stemmen; één, wat erger dronken dan de anderen, probeerde een tenor-solo, die wanhopig valsch tegen het koorgezang aanklonk.

Wallen keek vlug naar het meisje. Er was een trek op haar gezicht, dien hij er de laatste paar dagen meer op gezien had, als zij dacht, dat er niemand op haar lette — een vermoeide trek, die haar oogen meelijwekkend droevig maakte. Wallen's lippen bewogen zich grimmig, geluidloos.

Op de brug hingen kapitein Laynton, Mott en Larsen over de presenning, met de ruggen naar hem toe, druk bezig met hun kijkers. Zou hij haar aanspreken, vragen of ze naar beneden wilde gaan? Hij glimlachte bitter. Zij hadden geen woord met elkaar gesproken sinds dien morgen in het radio-huisje, toen hij, uit de hut van den kapitein komende, naar haar toe was gegaan — en zij had hem den rug toegekeerd. Misschien ging ze over een minuut, als ze weer bij de deur van het opkamertje kwam, uit eigen beweging naar beneden — als hij 't haar vroeg, zou ze waarschijnlijk blijven waar ze was!

Waar was Gunga nu?

Gelukkig, dat die troep op de brug het zoo druk had! — ook een detail waar hij op gerekend had voor 't moment, dat ze Arroe en de eilanden in zicht zouden krijgen.

Wallen schoof langzaam iets meer naar den ingang van de rookkamer. In felle spanning voelde hij het vocht onder den leeren band van zijn punthelm door dringen. Het was een duivelsche listigheid van Laynton geweest, hem en Gunga zoogenaamd de vrijheid te laten, na hen ontwapend te hebben! Nu konden ze uit eigen oogen kijken — en er was geen twijfel meer mogelijk aan het peil der bemanning. De Monleigh was een drijvende hel! De dagen en nachten waren vol gevloek, gevecht en dronkenschap, walglijk om aan te zien — en hij wist volkomen zeker, dat het hem het leven zou kosten, als hij hen niet leiden kon naar hetgeen zij verwachtten — en het moest ook haar met afschuw hebben vervuld, de vrouw, wier hart hij gemeend had te zien ontwaken, ten antwoord op het zijne.... met het eenige resultaat, dat hij bij haar te boek stond als een moordenaar en een listige bedrieger, nog iets ergers dan de beestachtige kerels vooruit!

Maar er waren een paar dingen, die hij niet begreep. Ook zij begreep, moest begrijpen, in welk gevaar zij verkeerde. Dat kon aan geen mensch ontgaan. En toch had zij zich, althans den eersten dag na die scène in het radio-huisje, meer met Mott afgegeven, dan zij ooit gedaan had. Daar scheen maar één verklaring voor te zijn — een wanhopige angstpoging, om iemand te vinden, aan wien zij zich zoo noodig vast kon klampen.... waarbij zij over het hoofd zag, dat zij juist den éénen man voor zich had, van wien zij het meeste moest vreezen. Maar hij was met dien uitleg toch niet tevreden — hij begreep het niet! Haar vrouwelijke intuïtie moest haar toch geholpen hebben, om den man te doorzien; en bovendien, om die intuïtie te helpen, zij wist, wat er was uitgekomen en wat de plannen waren. Zij wist, dat zij geen koers meer zetten naar Sumatra. Zij wist dat kapitein Laynten gelogen had, toen hij haar op het politiebericht liet antwoorden, dat hij dadelijk naar Singapore terugkeerde. Ze wist,

Teere crocusjes vóór machtige bergen.

waar het kapitein Laynton om te doen was, want toen zij, een paar uren na verzending van dat radio-telegram, gemerkt had, dat Singapore nog steeds niet in zicht kwam, wat toch het geval had moeten zijn, als de Monleigh daarheen koers had gezet, had zij geluisterd naar het verhaal van Gunga, al had ze er ook geen woord op gezegd.

Wallen veegde zich met de hand het vocht van het voorhoofd. Voor de rest waren de dagen, sinds hun vertrek uit Singapore, allemaal hetzelfde geweest: een soort van dreigende spoken, die over hem heen hingen, met hem spotten, en wezen naar hàár. Er had in de kajuit een zekere grimmige grappigheid geheerscht. Bij iederen maaltijd had hij op zijn bord een klein kaartje gevonden, waar de positie van het schip op stond aangeteekend — anders niets. Meer was ook niet noodig. Het was duidelijk genoeg. Het was de zweep van kapitein Laynton. Ze waren zóóveel graden en zooveel minuten dichter bij het oogenblik, dat Laynton de zweep zou laten zakken, en de helhonden van den bak op hem zou loslaten. En wat dat beteekende — daar maakte hij zich geen illusies over. Het was gegaan, zooals kapitein Laynton het bedoeld had: met het voorbijgaan der dagen was alle hoop en twijfel in dat opzicht weggestorven. En nu zij Arroe naderden en dat „oogenblik" op hem af kwam, en.... *ging ze dan nooit naar beneden?*

Nu zag hij Gunga voorzichtig uitgluren achter de brugladder vandaan — hij trok zich terug, toen Helen MacKay zich omkeerde, en weer naar dien kant liep; en toen — hij hield den blik nu gestadig naar de brugladder — terwijl zij weer omkeerde, en met het gezicht naar den achtersteven liep, zag hij Gunga met een sprong de enkele meters afleggen, die hem scheidden van de deur der kapiteinshut, en daarin verdwijnen.

Krachtiger klemde Wallen's hand zich om de reeling. Wat zouden de eerstvolgende minuten brengen voor hen allen — voor haar? Tot nu toe had men haar met rust gelaten, en zelfs met een zekere beleefdheid behandeld; en, hoe vreemd het ook klonk, hij was het, die haar, hoewel practisch zelf een gevangene, tot nu toe in zekeren zin beschermd had. Hij kon althans geen anderen uitleg geven aan de woorden, die kapitein Laynton den vorigen avond tegen Mott had gesproken, en die hij had afgeluisterd. „Je houdt je pooten van dat meisje af, tot we uit dien comediant gekregen hebben, wat we er uit willen hebben — anders sla ik je gezicht tot gelei," had kapitein Laynton smalend gezegd. „Hij is verliefd op 'r, en dat soort gekken moet je nooit dwarszitten, zoo lang 't niet noodig is. Denk er om wat ik je zeg, Mott. Later...." Hij had de rest niet verstaan, maar het wàs nu bijna „later" — tenzij.... Hij keek nog strak vooruit, en opeens leek het, alsof zijn hartslag ophield.

Kapitein Laynton, die juist begon de ladder af te dalen, zette één voet vooruit — en bleef toen staan, als versuft, en op 't zelfde oogenblik kwam Gunga de kajuit uit. Toen, met een schreeuw van woede en de vlugheid van een kat, zwaaide kapitein Laynton zich onder de leuning door en sprong op het dek.

En luid klonk de stem van Gunga:

„Vlug, sahib! Ik heb ze! Loopen, sahib, loopen!"

Soms omvat een seconde een eeuwigheid; en het leek Wallen, dat hij zoo'n seconde beleefde, toen hij over het dek sprong. Mott liet zich bijna van de brug af rollen langs de ladder. Gunga rende als een hert naar achter, met kapitein Laynton, vloeken uitschreeuwende, achter zich aan. En Helen MacKay bleef als een standbeeld staan bij den ingang van het opkamertje, toen Wallen haar bereikte.

„Naar beneden!" riep hij hijgend. „Vlug! De kajuit in!"

Zij bewoog zich niet. Er was nu geen tijd om te spreken, aan te dringen, te vragen, te smeeken. Hij nam haar in zijn armen en stortte zich door de deuropening. De scherpe, vinnige knal van een revolver klonk achter hem; en weer riep Gunga:

„Vooruit, sahib! Vooruit!"

Zij spartelde in zijn armen, vocht met al de kracht van haar lenige jonge lichaam, om vrij te komen, terwijl hij het trappetje wankelend afstrompelde. Geschreeuw en het geluid van rennende voeten kwam nu van overal, voor en achter. Er dook een gezicht voor hem op, toen hij beneden kwam, en een gedaante versperde zijn weg. Het was de Fransche hofmeester uit Port Said. Wallen bonsde tegen den man aan. De hofmeester deinsde achteruit tegen het schot — en werd vandaar tegen den grond geslingerd, want achter Wallen was Gunga, met een katachtigen sprong, langs het trapje naar beneden gekomen, en onmiddellijk had hij de vuist gebruikt.

De volgende seconde waren zij in de kajuit, alle drie; Wallen zette het meisje op haar voeten, gooide de deur dicht en ging er tegenaan staan.

Weer een seconde later kwam Gunga door de kajuit teruggesneld, met de deur van Wallen's hut, die zij den vorigen nacht hadden losgemaakt van de scharnieren. Die paste, zooals zij hadden uitgerekend, in een rechten hoek tusschen de deur van de kajuit en den ijzeren voet aan 't einde van de tafel.

En nu was er geren door de gangetjes en langs de trappen en gebons op de deur, en een koor van schreeuwen en vloeken — en weer een bons tegen de deur.

Gunga stak de handen uit, met twee automatische revolvers.

„Ze weten niet, dat we gewapend zijn, sahib," zei hij zacht. „Zullen we door de deur heen schieten?"

Een oogenblik staarde Wallen naar de twee wapens — ze waren beide van hetzelfde kaliber. En toen, lachend als om een bittere grap, nam hij een der pistolen uit Gunga's hand. Dáárvoor was Gunga de hut van den kapitein binnengegaan. Ze hadden gehoopt, er één machtig te worden — en Gunga had er twee. Dit ééne was zijn eigen revolver, en hij had overvloed van amminitie in zijn hut, die hij in Singapore gekocht had — ze wisten niet, dat hij die had. De andere revolver was waarschijnlijk die van zijn vader — het wapen, dat kapitein Laynton had achtergehouden. En hij lachte weer — en schoot. En al schoot hij naar den vloer, de aanval op de deur hield plotseling op, er repten zich voeten rechts en links het gangetje door, en er werd geroepen en gevloekt van verbazing.

Hij wendde zich naar Helen MacKay, die doodsbleek nog op dezelfde plek stond, waar hij haar had neergezet, maar nu haar kleine met zilver beslagen revolver in de hand hield.

„Juffrouw MacKay" — hij lachte niet meer, en zijn stem was nu scherp, bijna snauwerig van bezorgdheid — „gaat u alstublieft aan één kant van de kajuit. Ze zullen waarschijnlijk boven van 't trapje af beginnen te schieten. Maar in 't midden staat u net in de vuurlijn, en...."

„Hij schuilt weg achter vrouwenrokken, de laffe ellendeling! Vooruit — trap die deur in!" Het was de stem van Mott, verheven tot een woedend gegil.

Maar de aanval volgde niet dadelijk.

Helen MacKay begon te spreken.

„Achter vrouwenrokken!" Haar lippen krulden zich om, haar stem was zacht, de woorden klonken als zweepslagen, die door de huid heen treffen. „Zoo! Was dàt uw bedoeling?"

Hij stapte snel naar haar toe.

„Juffrouw MacKay," riep hij, en zijn stem was heesch door plotselinge aandoening en bittere krenking, „waar u me ook voor aanziet, u moogt zoo niet tegen me spreken! En nu zult u luisteren — u hebt nooit meer naar me willen luisteren — maar nu zult u 't wèl doen. Ik heb u hier gebracht, omdat ik u liefheb! Omdat ik u liefheb!" Zijn lippen waren bijna wit, en zijn forsche lichaam scheen te schokken als door een snik. „Eens," ging hij voort met kalmer stem, „had ik gehoopt, u dat op een heel andere manier te zeggen, en ik had gehoopt.... maar het doet er weinig toe, wat ik me verbeeld heb. Zelfs als u me liefhad, kon er nu geen hoop meer zijn. Denkt u, dat dat schuim daar me hier levend uit zal laten? Denkt u, dat ik me zou kunnen redden, door me achter uw rokken te verschuilen? Er is eten hier — kijk, de tafel is gedekt — dat is de reden, waarom ik

dit oogenblik gekozen heb. Ze kunnen ons niet uithongeren. We hebben nu wapens, Gunga en ik, en we kunnen de deur langer verdediger,dan zij zullen willen wachten, en duurder, dan zij zullen willen betalen. Het zijn geen gekken. Ze weten het. En er is maar één kans voor u — dat u de voorwaarden aanneemt, die ik u stel."

„Ben ik hier soms veiliger, met een moordenaar, met een bedrieger, die den naam van een doode steelt?" vroeg ze op effen toon.

Het rood steeg op in Wallen's gezicht en stierf weer weg. Hij was bleek en zijn gezicht trok. Zijn oogen ontmoetten de hare en hielden die vast in een langen blik. Ze waren hard, die onbevreesde oogen van haar, wreed hard; maar tegelijk schenen ze hem op een vreemde manier uit te dagen, om te weerleggen, wat zij gezegd had.

„Zal ik u antwoorden? Verwacht u een antwoord?" zei hij met vaste stem. „Dat antwoord is dan, dat u hier maar een klein poosje veiliger bent — alleen voor 't oogenblik."

Met een lichten kreet van schrik trok zij zich terug naar de deur van haar hut.

„'t Was niet mijn bedoeling, u bang te maken," zei Wallen vlug. „Ik bedoel, dat er nog iets ergers dreigt dan het gevaar hier aan boord. U weet, waar het kapitein Laynton en de anderen om te doen is, en u hebt van Gunga gehoord, al wou u het misschien niet gelooven, dat ze hun eigen ondergang tegemoet hollen, en als...."

Een ontzettende bons tegen de deur sneed zijn woorden af, en met een sprong had hij zich omkeerd en was hij bij Gunga. Door den schok van 't een of ander zwaar voorwerp, dat klaarblijkelijk als stormram gebruikt werd, was hun barricade verschoven — de deur was een paar centimeters opzij geschoven, en Gunga spande nu al zijn kracht in, om haar weer op haar plaats te brengen.

Wallen wierp zich met zijn volle gewicht tegen de deur — en geen seconde te vroeg. Weer kwam de bons tegen de deur, en tegelijk een schreeuw van pijn boven het gejoel uit. Er volgde nog een schreeuw — toen weer het reppen van vluchtende voeten — dan stilte. Dezen keer had Gunga geschoten — maar niet naar den vloer.

„Sahib," zei Gunga kalm, „we hadden te groote haast. Zie," — hij wrong de losse deur zekerder in positie en klemde haar tegen den ijzeren tafelwig — „nu zal 't niet meer slippen."

Wallen bezag de barricade en knikte. Ze was nu stevig, en zou zeker zoolang houden, als er nog genoeg van de kajuitdeur zelf overbleef.

Hij zag om zich heen. Helen Ma Kay was haar hut binnengegaan — en de deur was dicht.

De tijd ging daarna traag voorbij. Er werd geen poging meer gedaan, om de deur te forceeren. Het werd donker. Wallen draaide één licht aan.

En toen plotseling, met een schreeuwstem, liet kapitein Laynton zich hooren, klaarblijkelijk boven van de kajuittrap:

„Hé daar, beneden!"

Wallen glimlachte grimmig. Daar had hij al een heele poos op gewacht.

„Wat is er?" antwoordde hij onverschillig.

„Luister nou 'ns." De stem van den kapitein werd zangerig en fluweelzacht. „U schiet er niets mee op, met u zoo aan te stellen. Kom er uit, en vertel ons wat we weten willen, dan zullen we er niet meer over praten — al hebben twee van mijn mannen een kogel in hun schouder."

„Waar zijn we?" vroeg Wallen koel.

Er kwam een vloek uit den mond van kapitein Laynton.

„Dat weet je bliksems goed!" gromde hij.

„We hebben Arroe vooruit, is 't niet?" ging Wallen kalm voort.

„Ja."

„Nu," zei Wallen langzaam, „ik zal je vertellen, wat je weten wilt — op één voorwaarde."

„Aha! Dus je weet 't toch, hè?" snauwde kapitein Laynton. „Ik dacht wel, dat we 't er uit zouden krijgen. Nu begin je tenminste een beetje verstandig te worden, knaap. Wat is je voorwaarde?"

„Iets heel eenvoudigs," antwoordde Wallen. „We stoppen dicht bij Arroe, tegenover MacKnight — en u laat juffrouw MacKay en Gunga daar aan wal gaan."

„Ik *niet* sahib!" Gunga was stil aan Wallen's zijde gekomen en greep hem bij de mouw. „Ik zal niet gaan, sahib. Als de sahib zijn leven geeft voor de juffrouw sahib, zal dan de schande op mij komen, dat ik den sahib alleen laat sterven?"

„Stil, Gunga," beval Wallen zacht. „Ik kan niet hooren, wat de kapitein zegt." Toen verhief hij zijn stem: „Wat zei u, kapitein?"

„Ik zei, dat je natuurlijk meteen óók weg dacht te komen, en ons wat smoesjes op de mouw te spelden," antwoordde kapitein Laynton sarcastisch. „Denk er maar niet meer over! Op die manier kom je nooit van dit schip af."

„'t Was mijn bedoeling niet, er af te komen," zei Wallen eenvoudig. „Ik wil, dat zij gaan. Als zij veilig zijn, zal ik u alles vertellen, wat u weten wilt. En als ik dan gelogen mocht hebben — u hebt me nog altijd aan boord."

„Ja, da's waar," gaf kapitein Laynton toe. „Als je maar weet, dat ik je aan je woord houd, en...."

Zijn woorden gingen verloren in een plotseling heftig getwist, waarin Wallen de stem van Mott kon onderscheiden. Toen kwam er een snauw van den kapitein:

„Jij houdt je gezicht! Wat komt 't meisje er op aan, bij de rest vergeleken?"

Er was bijna een glimlach om Wallen's lippen — een glimlach, die veel op een gebed leek. Het was zijn laatste kaart, die hij had uitgespeeld — en het bleek de hoogste troef te zijn. Gunga stond nog met zachte, dringende woorden tegen hem te pleiten.

Kapitein Laynton schreeuwde weer langs het trapje naar beneden:

„Ik hou je aan je woord. We zullen nu direct inhouden, en ik zal ze in een sloep naar land sturen."

„Neen," verbeterde Wallen koel, „u stuurt een sloep naar den wal en u vraagt, of MacKnight hier wil komen met een prauw. Dat maakt een klein verschil. Ik zei, dat ik ze in veiligheid wou hebben — niet alleen maar 't schip rond laten roeien en aan den anderen kant weer aan boord laten brengen."

„Goed, als je 't zoo liever hebt," zei kapitein Laynton met een onaangenaam lachje. „Je kunt je zin krijgen. We zullen...."

Het scheen van stuurboord te komen — een onderdrukt gebons, dat rolde en weerkaatste over het water. En toen nog een, en nog een — en daarna een wild geschreeuw aan dek.

Gunga rende de kajuit door, een der hutten binnen; en Wallen, die vlug rondkeek, merkte op, dat de deur van Helen MacKay nu op een kier stond. Hoe lang was dat zoo geweest, vroeg hij zich af — had ze geluisterd? Had ze gehoord, wat....

Toen kwam weer het doffe, verre geboem; toen een slag, een kraken, scheuren, breken van hout en staal, en de Monleigh helde opzij van den schok.

Toen riep Gunga:

„Sahib, 't is te laat! Ik zie uit de patrijspoort het vuur van de kanonnen! Hij moet achter een eiland vandaan zijn gekomen. Het is Ram Gulab Singh!"

NEGENDE HOOFDSTUK

DE MAN MET ÉÉN VINGER

Wallen liep rustig de kajuit door en ging zijn eigen hut binnen. Er scheen met de woorden van Gunga een eigenaardige, onnatuurlijke kalmte over hem te zijn gekomen. Te laat! Had hij te lang gewacht, voor hij probeerde haar van de Monleigh af te krijgen? Was haar leven, waarvoor hij gaarne het zijne gegeven had, verloren, omdat hij had gefaald? Hij schudde het hoofd. Hij kon zichzelf in billijkheid niets verwijten. Er was maar één kans geweest, en die had hij aangegrepen, MacKnight. Als hij kapitein Laynton en zijn schurkenbende vroeger had aangepakt, zou het resultaat hetzelfde geweest zijn — de kust, of Mac Knight, zouden er niet vlugger mee gekomen zijn. Het eenige ongeluk was, dat Ram Gulab Singh het eerste gekomen was.

(Wordt voortgezet)

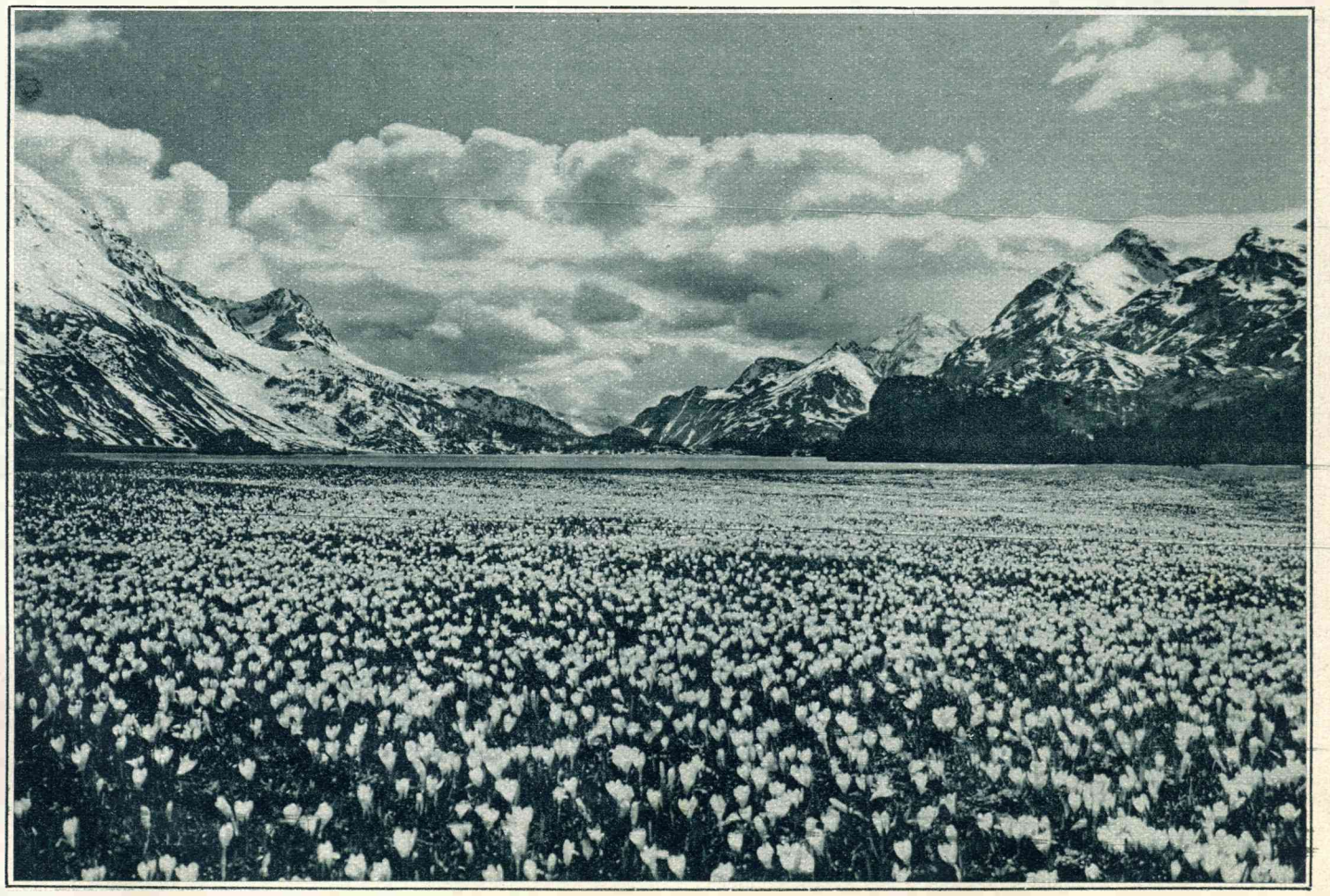

Jonge lente aan den voet der bergen.

VAN VREEMDE VOGELS

Kroonduif, broedend op het nest.

Het is toch eigenlijk maar een schamel beetje, wat wij van de dieren, en speciaal van de vogels, op de schoolbanken leeren. De bekentenis, nooit erg sterk in „natuurlijke historie" te zijn geweest, kost me geen moeite. De oorzaak hiervan lag toch niet alleen bij mij. Veel pogingen om de interesse der scholieren te wekken, werden er niet gedaan. Het was toch een kleine moeite geweest om ons eens een keer de vogelgalerij van Artis te laten zien onder prettige en deskundige leiding. Het heeft heel wat jaren geduurd voor ik belangstelling ging voelen voor de bewoners van dit zoo inhoudrijke gebouw van de Amsterdamsche Diergaarde.

De eerste indruk, welken men opdoet van „De Vogels" (zoo wordt het gebouw gemakshalve aangeduid door de Amsterdammers, die hier geregeld plegen te komen) is een gehoor-indruk. De Duitsche Rijksdag kan in de hevigste hitte der hartstochtelijkste debatten niet meer geluid produceeren dan deze vogelfamilies. Hier wordt gesnaterd, gekwetterd, gefloten, gezongen, gekrijscht — alles tegelijk en door elkaar — en de hevig opgewonden papegaaien hoort men (als zenuwachtige dames bij een volksoploopje) boven alles uit. Een oorverdoovend lawaai komt u tegemoet en het moge u al niet herinneren aan parlementszittingen, dan toch aan een jongedameskostschool.

Maar daar zijn de wonderlijke, breed uitwaaierende palmen, die u herinneren aan tropische oerwouden, aan rivieren met namen, die heele gedichten zijn, en die overhuifd worden door zwaar en loom geboomte. De beklemmende stilte van de tropische wouden wordt alleen verstoord door het roepen en schreeuwen van vreemde, schuwe vogels, fantastisch gekleurd — vogels, die men alleen zou kunnen droomen. In een zeldzame sprookjeswereld zou men zich hier verplaatst kunnen wanen; temidden van deze honderden tierende of doodstil ineengedoken vogels kan men zich verbeelden te loopen door een ondergrondsche stad, waar alles, wat snavel en veeren heeft, bijeenwoont.

Ja. *Zou.* Want er is genoeg, wat ons belet de werkelijkheid van het oogenblik te verlaten of te vergeten. Daar zijn de talrijke teekenaars, die met een schetsboek gewapend zich onder de palmen op een bank zetten, en geduldig hun model bestudeeren en in potlood op papier brengen.

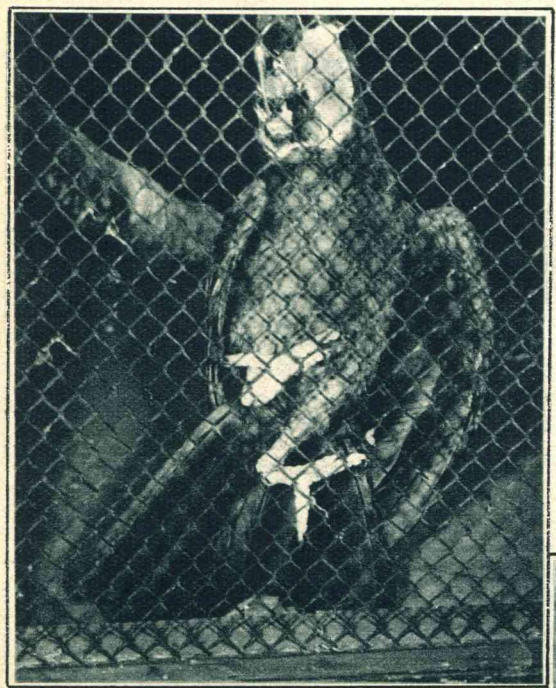

De zeldzame Zwarte Kaketoe van Nieuw Guinea. De vervaarlijke snavel en pooten worden bij 't klimmen gebruikt.

De Neushoornvogel neemt 'n stukje banaan uit den voederbak, om daarmede aanstonds den Raaf te voeren.

Daar zijn bezoekers, alleen of in groepjes, die, kleine kreetjes van bewondering slakend, van volière naar volière loopen. En vooral, daar is de fotograaf. Hij torst zijn toestel, plus een eindeloos geduld. Hij wil de vogels observeeren bij hun meest karakteristieke handelingen; hij wil zeldzame, nog nimmer gefotografeerde exemplaren voor zijn lens krijgen. In de groote volière hipt de neushoornvogel onrustig van tak tot tak; de hoenderkoet heeft eveneens in de gaten, dat er iets ongewoons te doen is en kan er niet toe besluiten te naderen tot den verleidelijken etensbak, die hier is klaargezet. Alleen de raaf, de doodgewone Europeesche raaf, die als een kwajongen tusschen al deze hooge „vogeloomes" heen en weer fladdert, toont geen teekenen van vrees. Hij regeert den boel hier eigenlijk zoo'n beetje. Geen van de andere vogels, hoe breed van wiekslag of hoe bijzonder van naam ook, zal het wagen den voederbak met rijst, vleesch, maïs, bananen, te naderen. zoolang meneer Raaf zich daar te goed doet,

„Ja, nog sterker," vertelt de heer Portielje, de bekende inspecteur van Artis' levende have, ons, „de groote neushoornvogel, die u daar ziet loert er op, om de raaf te kunnen voeden. Hij heeft geen jongen en nu laat hij van zijn ouderlijke teederheid de raaf genieten. Instinctsoverdracht, noemen wij dat. De raaf fungeert als het ware voor zijn kuiken."

De fotograaf is, nu hij dit heeft gehoord, niet meer van de volière weg te slaan. Hij wil er zelfs in, op gevaar af, dat de een of andere kromsnavelige bewoner hem een oog uit zal pikken. Voor alle zekerheid gaat de oppasser dan ook maar mee naar binnen. Toch blijven de vogels onrustig. Onbeweeglijk staat de man met de camera. Eindelijk, eindelijk lukt hem „het" moment te knippen. De neushoornvogel braakt zijn eigen voedsel op, en via zijn snavel brengt hij het in de gretig geopen-

De (groote Sumatraansche) Neushoornvogel voedt den Raaf. Een bijzondere kiek.

De Zonreiger van Suriname in aanvals- of imponeerhouding.

de ravenbek. Dan gaat het kooi in, kooi uit. Een viertal Groenbek Tolkans, vogels van een soort, dat nog nooit gekiekt werd, moet er ook aan gelooven. Ze schijnen doldriftig van verontwaardiging over het bezoek. De oppasser weet ze op een tak bijeen te drijven en dan is het moment voor den fotograaf gekomen. Maar een der Toekans is er niet van gediend en begint onder veel misbaar om den fotograaf heen te fladderen. Opnieuw begint het geduldwerk van voren af aan. En eindelijk — als er tenslotte een ladder bij te pas is gekomen, waar de fotograaf op kan klimmen — wordt de moeite beloond. Ze staan er alle vier op, en hoe nijdig ze waren, bewijst de foto wel duidelijk.

Dan waren er twee prachtexemplaren van Australische Inca-kakatoes, vogels, die als ze kwaad of angstig worden, hun prachtige wit-rose kronen openzetten. Maar vóór dat ze nijdig waren — en vóór dat ze in de juiste houding nijdig waren! Er moest tenslotte een bezem aan te pas komen.

In den aardigen tropischen rotstuin — de rotsen vervaardigd uit cement op gaas — leven allerlei kleinere vogels van Afrika en Java bijeen. Er zijn er bij, die „pakjes" aanhebben van een werkelijk verfijnde kleurencombinatie. De vaderlandsche musch en het beroemde Amsterdamsche „vinkie" mogen hun goede eigenschappen hebben, voor een „veerenshow" komen ze niet in aanmerking.

Oppasser J. v. Schalkwijck, die zoo alles bij elkaar al een jaar of vijftien tusschen zijn gevederde vrienden rondgaat, is niet weinig trotsch op de resultaten, die hij hier heeft behaald. En daar zijn merkwaardige onder. Een der voornaamste is zeker wel de jonge kroonduif. In geen enkelen Europeeschen dierentuin was het nog voorgekomen, dat

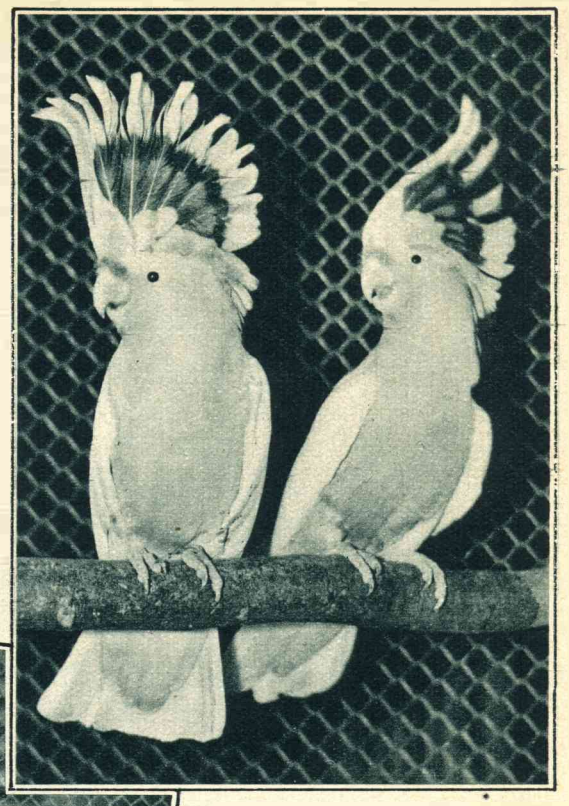

De Inca kaketoe's (Australië) in volle drift.

men een kroonduif, de prachtige blauwe, met teeren kam gesierde vogel, die op Nieuw Guinea inheemsch is, tot broeden kon brengen. De oppasser bouwde een nest voor hem, natuurgetrouw. Liet de vogel ook zelf stroo en andere ingrediënten aandragen. Toen ging de duif zitten. Na vijf dagen was er een

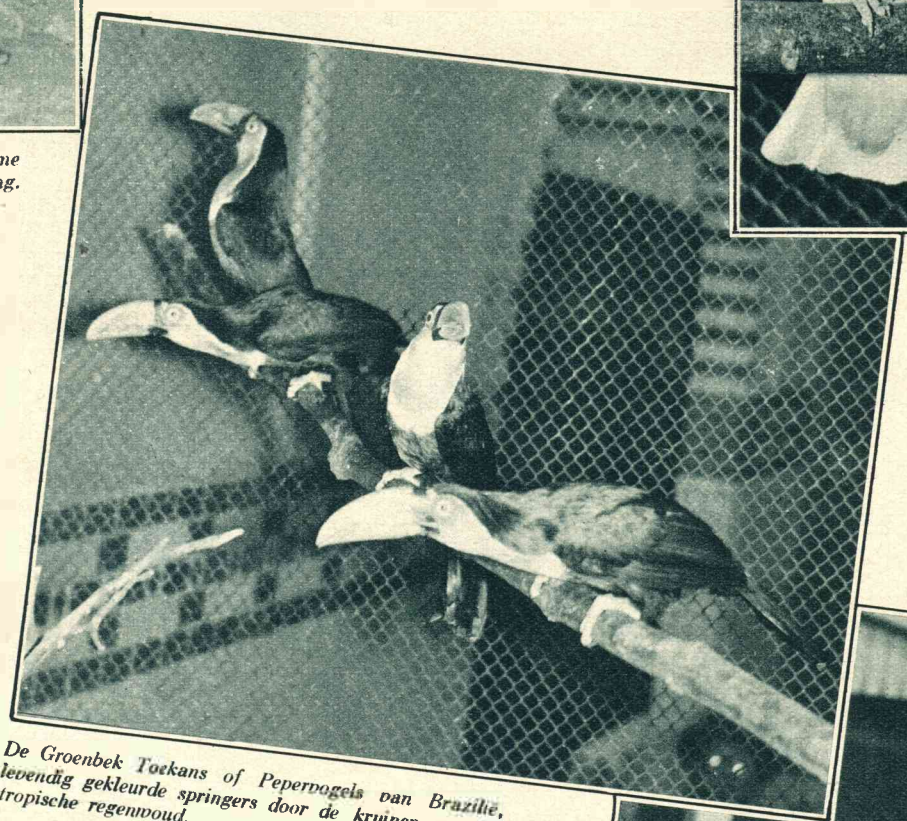

De Groenbek Toekans of Pepervogels van Brazilië, levendig gekleurde springers door de kruinen van het tropische regenwoud.

Een zwartsnavel-Toekan, een exemplaar dat meerdere duizenden guldens waard is, laat zich vertrouwelijk door oppasser van Schalkwijck in de hand nemen en was welwillend bereid voor onze fotograaf te poseeren.

Een gezelschap Geelkuif-kaketoe's van de Molukken en Rosé-kaketoes van Australië werden tegen de tralies gejaagd en gebruikten „handig" hun pooten en snavels bij het klimmen.

ei. Iedere vogelvriend van Artis leefde in spanning hoe dat af zou loopen en v. Schalkwijck niet het minst. Na 28 dagen wachten vond de oppasser een leegen dop, — en na nog eenige dagen geduld te hebben geoefend, zag hij op zekeren morgen het kopje van het kuiken tusschen de borstveeren van „mama" uitkomen. Het was gelukt. En dit jaar wordt er weer een kroonduifje verwacht.

Zoo is het leven in de vogelgalerij vol spanning en afwisseling. Geen tropische droom, maar Amsterdamsche werkelijkheid.

Met de Paaschdagen gaat dit jaar het zomerseizoen voor onze „Artis" in. Men verzuime bij zijn rondgang niet te vogels te bezoeken. Er is altijd wat te zien en wat te leeren. Wist Vondel het al niet reeds:

„Wie nu een vogel worden wil
Die trekke pluimen aan.
Vermijde stad en 't straatgeschil
En kieze een ruimer baan."

Deze brug, die niet iedere Amsterdammer zal weten, is te vinden bij de Vierwindendwarsstraat.

De bekende pakhuizen der veemen aan het Prinseneiland.

FOTO'S VAN DE EILANDEN

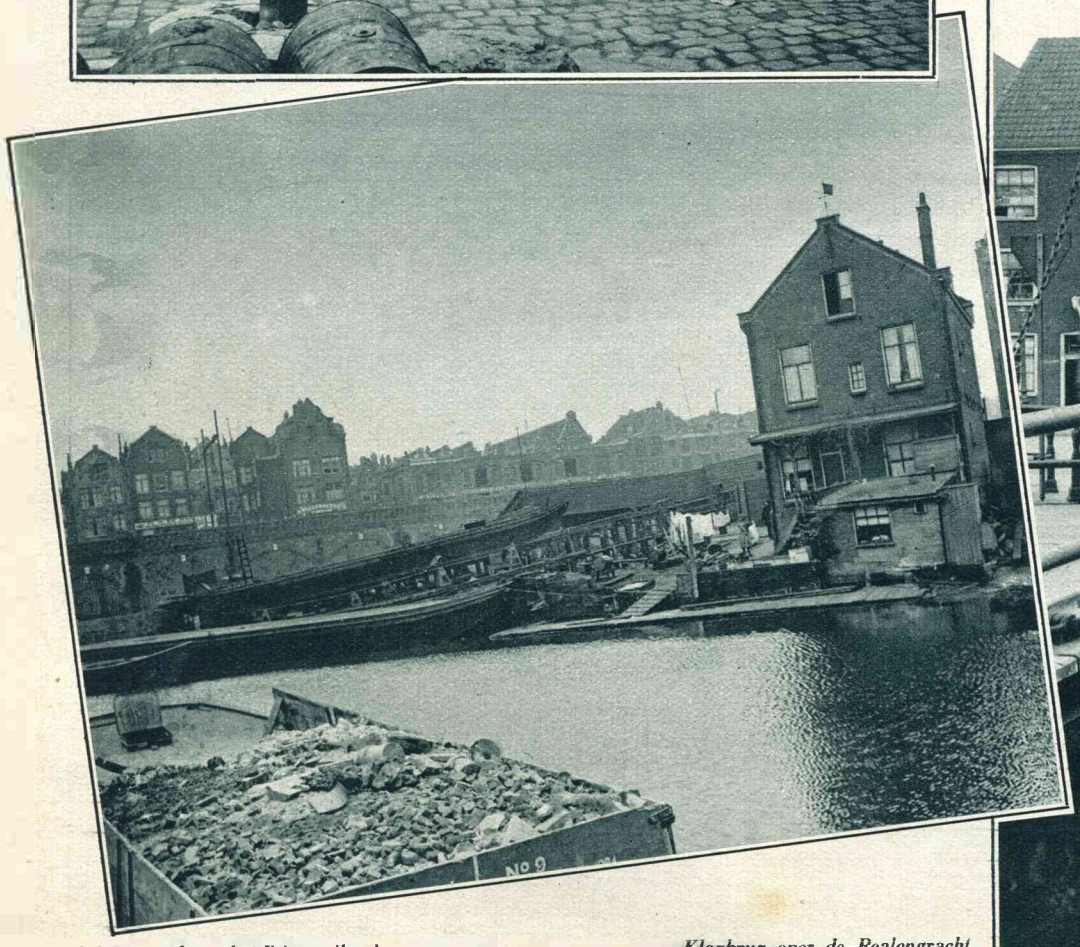

Scheepswerf aan het Prinseneiland, op den achtergrond het viaduct

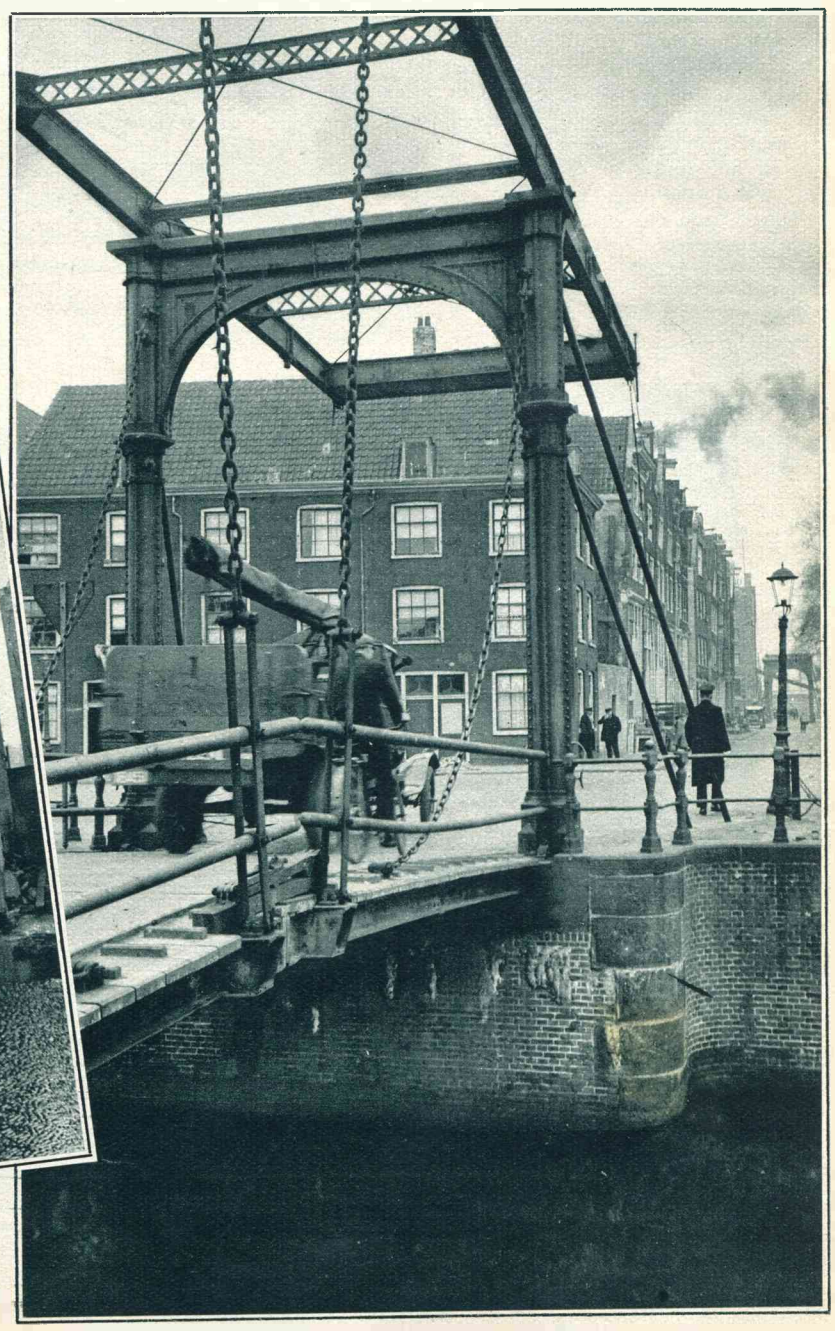

Klapbrug over de Realengracht bij de, eens beruchte, Zandhoek.

De geweldige kolenvoorraad van vele Mandsjoerijsche gebieden. De zeer rijke steenkoollagen van Fuschun bijvoorbeeld, een der rijkste bekkens ter wereld, liggen onmiddellijk aan de aardoppervlakte, waar zij dus eenvoudig worden afgegraven, zonder dan men uit diepe onderaardsche schachten en gangen de zwarte delfstof met veel moeite en kosten hoeft weg te breken. Fuschun-kolen zijn de eenige, die in alle groote Aziatische havens te krijgen zijn.

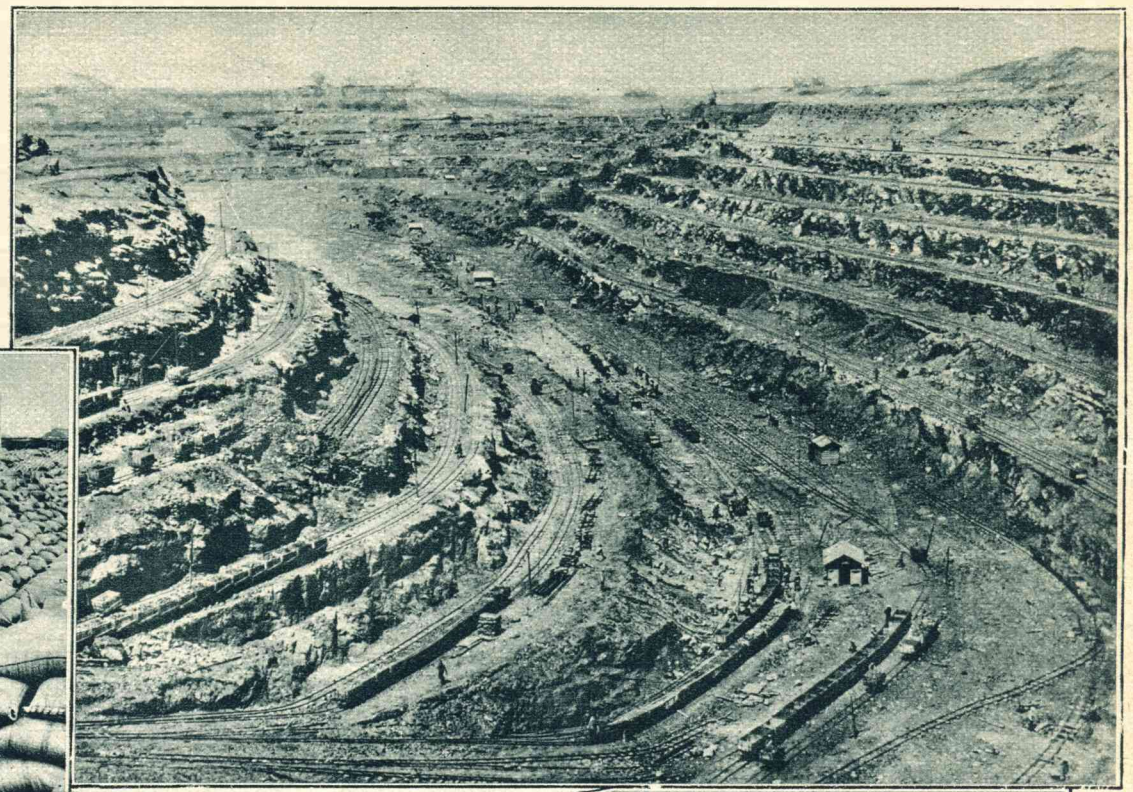

De roem van de Mandsjoerijsche vlakten: de Sojaboonen. Onafzienbare soja-velden strekken zich overal langs den Mandsjoerijschen spoorweg uit, en in den naherfst liggen de voorraden sojaboonen huizenhoog bij de stations opgestapeld. Op de wereldmark is dit eigenaardige landbouwproduct een der belangrijkste speculatieve objecten.

De enorme moderne electrische centrale bij de mijnen van Fuschun, die een geheele landstreek van licht en kracht voorziet. Zoowel in dergelijke bedrijven als in de spoorwegen, den mijnbouw en den sojahandel zijn enorme Japansche kapitalen belegd, die van Mandsjoerije 'n bewust ontwikkelden groot-kapitalistischen staat maakten.

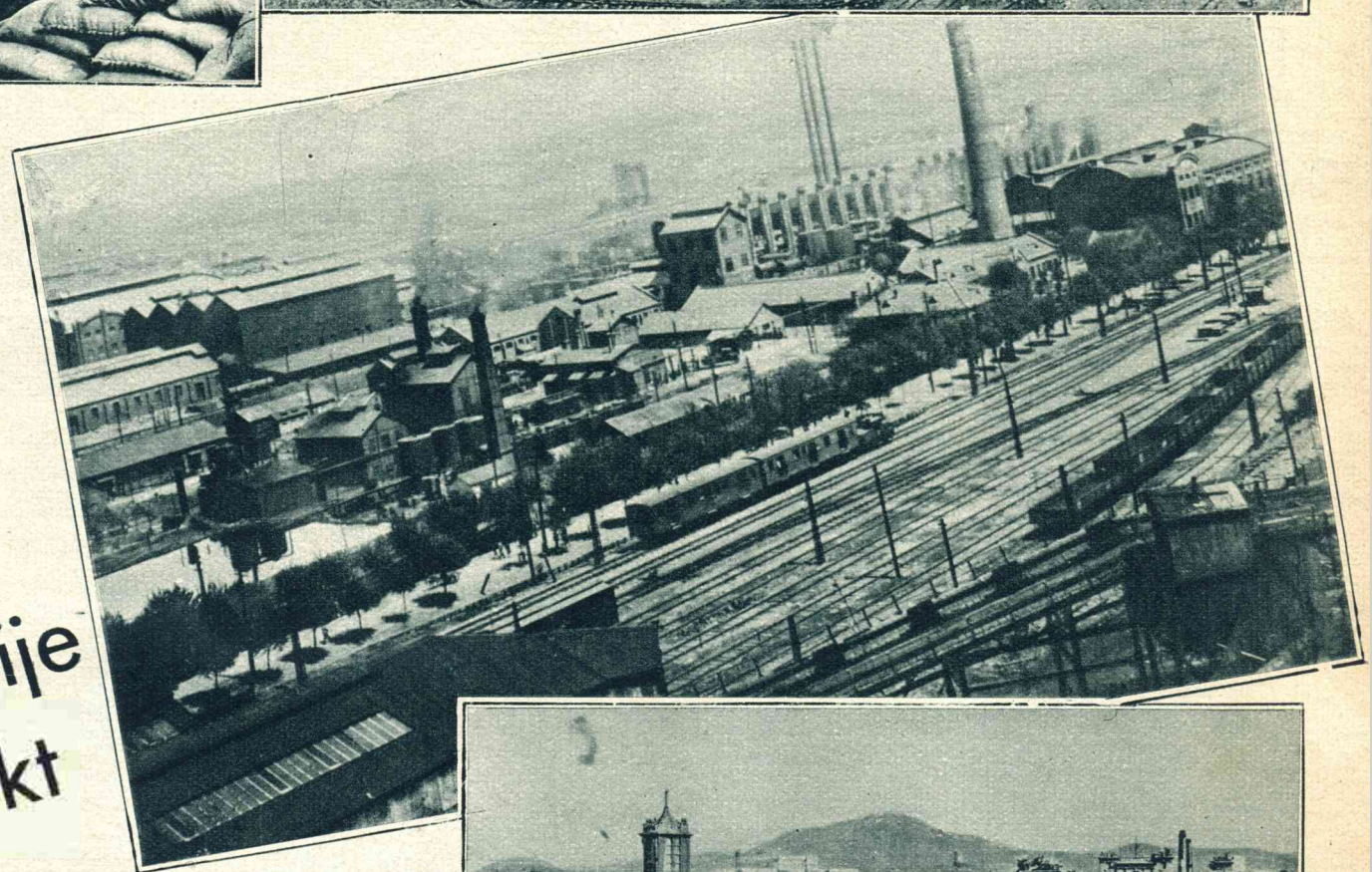

Wat Japan in Mandsjoerije lokt

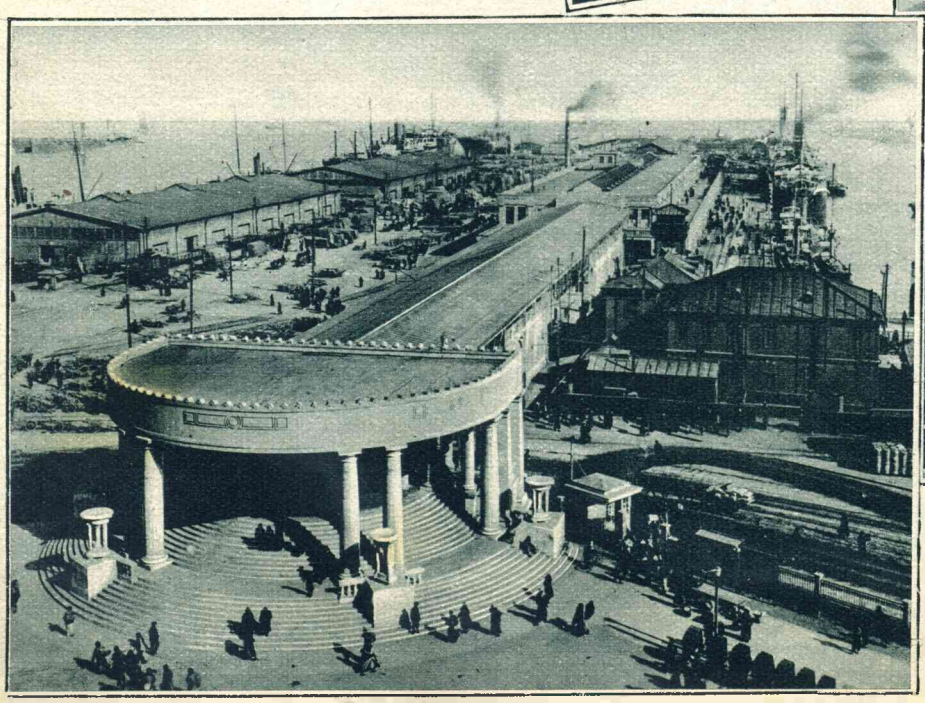

De Eeuropeesche woon- en handelsstad Dairen ontwikkelde zich uit het oorspronkelijk Chineesche visschersdorp Dalien. Een Chineesche koelie-stad ligt op eenigen afstand. Sedert 1905 hebben de Japanners op fabelachtige schaal de stad en den handel uitgebreid.

Mandsjoerije's wereldhaven: Dairen is ingericht en geoutilleerd als de beste Europeesche en Amerikaansche havens. Boonen- en kolenhandel brachten deze prachtige natuurlijke haven tot enormen bloei.

Zoodra de eerste stralen der lentezon koestering en luwte brengen in de diepe, beschutte dalen rondom den meer dan vijfentwintighonderd meter hoogen Säntis, smelt de sneeuw weg tot aan de hoogste hellingen en toppen. En waar de witte wade nauwelijks nog wegtrok, steken onmiddellijk tusschen het merkwaardig teere groen der Alpenweiden de stralende voorjaarsbloemen kelk

Lente's Ontwa

e's Ontwaken

MAX BURKHARDT.

en kroon te voorschijn. De beken bruisen met hernieuwde heftigheid, de typische bergkoeien luiden haar klokken door het dal en het eerste bottende groen omhult met een licht waas de zwarte silhouetten van boomen en struiken. De lente is ook in de Zwitsersche Alpen de rijkste, weelderigste tijd.

VROUWEN LEVEN

Hoogere taille-lijnen — Pelerines

Telkens weer gaat de mode terug naar oude tijden. De pelerines zijn bijvoorbeeld weer opgediept uit een vroegere periode en het heeft er allen schijn van, of deze mode zich in den komenden zomer meer en meer zal laten gelden.

De nieuwe pelerine, passend bij de zomerjapon, heeft als sluiting 'n paar lange „uitloopers", die van voren over elkaar gekruist worden en van achteren vast gestrikt. Op deze wijze bevestigd heeft het nieuwe kleedingstuk een jeugdige losheid, waardoor het, wanneer niet alles bedriegt, zeker populair zal worden. Zoo'n pelerine geeft juist de lichte bedekking die men wenscht wanneer iedere mantel eigenlijk te veel warmte geeft en men liever niet uitgaat in 'n japon zonder meer. Bovendien levert het maken van zoo'n pelerine, wanneer men er 'n goed patroon voor heeft, weinig of geen moeilijkheden op, zoodat men met 'n lapje meer aan stof de nieuwe zomerjapon door 'n modieuse pelerine kan completeeren.

Witte japon met hoog opgeknipten rok, gobelin-kleurige taille en moderne korte pelerine.

Zomertoilet van gebloemd crêpe met boléro-aanduiding. Groote hoed van zwart paardehaar en klein bloemenmofje.

'n Ander modenieuwtje is de verhoogde taillelijn, waardoor veel der nieuwste toiletten 'n geheel anderen vorm krijgen. De taille wordt dan aangegeven precies onder de buste.

Bij de nieuwe blouses zijn heel aparte modellen, welke slechts tot aan de taille reiken en daar los omheen worden gewonden.

De mantels, zoowel de rechte korte jasjes van het mantelcostuum als de langere mantels, hebben vaak iets dat herinnert aan militaire uniformen, hetzij door de revers, door glimmende knoopen of door 'n aanduiding van epauletten, bijvoorbeeld door dwarsnaden welke over de schouders heen worden voortgezet. — Korte jasjes hebben vaak drie of vier knoopen, waarvan echter slechts de onderste wordt dicht geknoopt.

Modern mantelcostuum. Zwarte rok met keurs in wit en zwarte strepen. Wit en zwart gestreept manteltje, witte blouse en wit strooien hoed met garneering van rood lint en roode kersen.

De avondjaponnen worden meestal in twee kleuren genomen; ze omsluiten nauw de gestalte tot aan de knieën ongeveer, waar ze in wijde golven uiteenvallen. Een sterke concurrent van de avondjapon wordt — in Parijs tenminste — de avondpyama, een pyama waarvan de pantalon zóó wijd is, dat de ware aard van het kleedingstuk in de meeste gevallen niet eens herkend zal worden. Bij zoo'n pyama in twee kleuren wordt dan 'n pelerine gedragen welke hoog om den hals sluit en in golvende lijnen tot aan de taille reikt.

De Parijsche modeschepper Mainbocher lanceerde verder 'n zoogenaamde „crisis-smokingjapon", van zwarte ottomane, een costuum waarin de modieuse vrouw die nu gedwongen is te bezuinigen 's morgens en 's middags kan gaan wandelen, terwijl zij slechts het korte manteltje behoeft af te leggen om gekleed te zijn voor diner of dans. Want de japon, die van voren 'n hoog gesloten vest heeft, is op den rug laag gedecolleteerd.

Wat betreft de nieuwe stoffen: er is 'n nieuw zijde-achtig crèpe-flamisol en er zijn prachtige imprimé's met Japansche motieven, terwijl ook allerlei andere soorten van zijden crèpes verwerkt worden.

Bij de kleuren speelt vooral het blauw 'n groote rol, blauw in alle mogelijke tinten: hyacinthe, porcelaine, azur, horizon, turquoise, bleu Jeanne d'Arc, pastel, gobelin, orchidée — allemaal tinten welke doen droomen van blauwe zomerluchten.

Onze eerste afbeelding vertoont een der nieuwste zomertoiletten van zwart crèpe, bedrukt met groen en geel, een fraai model van Kuschnitsky en Gerstl. De groote hoed van zwart paardehaar met doorzichtigen rand en het kleine bloemenmofje werden ontworpen door Johanna Loew.

Een der moderne korte pelerines voltooit de witte japon met geheel nieuwen hoog opgeknipten rok over 'n gobelin-kleurige taille met korte mouwtjes.

Zeer elegant is ook het derde model, eveneens van Kuschnitzky en Gerstl. De zwarte rok heeft 'n zwart met wit gestreept keurs over de witte blouse. Het korte smoking-jasje is eveneens wit met zwart gestreept, terwijl het witte hoedje van glanzend stroo is gegarneerd met rood lint en roode kersen. 'n Zeer apart geheel.

PAULA DEROSE.

Boodschap- en reistasschen

Onderstaande tasschen zijn zeer eenvoudig te maken van gebloemde of effen stevige ribstof. Men begint te knippen de twee afgeronde helften met het bodemstukje. De bodem bestaat uit twee reepjes, waartusschen de zijhelften genaaid worden. Maakt u hengsels zooals op fig. 1, dan stikt u die meteen tusschen den dubbelen bodem.

Een reepje stevig karton in dezelfde grootte als de bodem komt tusschen de bodemreepjes, voor stevigte, en om den bodem-vorm erin te brengen. De twee afgeronde zijpanden worden verbonden door een reep even breed als de bodem en lang zooals de omtrek van a. tot b., zie teek.

We nemen deze strook even langer voor het innaaien. Precies in 't midden van de strook wordt een lange snede gemaakt en deze wordt voorzien van een zip- of ritssluiting.

Deze insnijding wordt aan den binnenkant natuurlijk netjes afgewerkt.

De tasch is ook aardig te maken afwisselend, zijpanden gebloemd of gestreept, handvaten en strooken effen, of in contrasteerende kleuren.

Onder ziet u een vierkant model dat op dezelfde manier gemaakt wordt.

D. D. L.

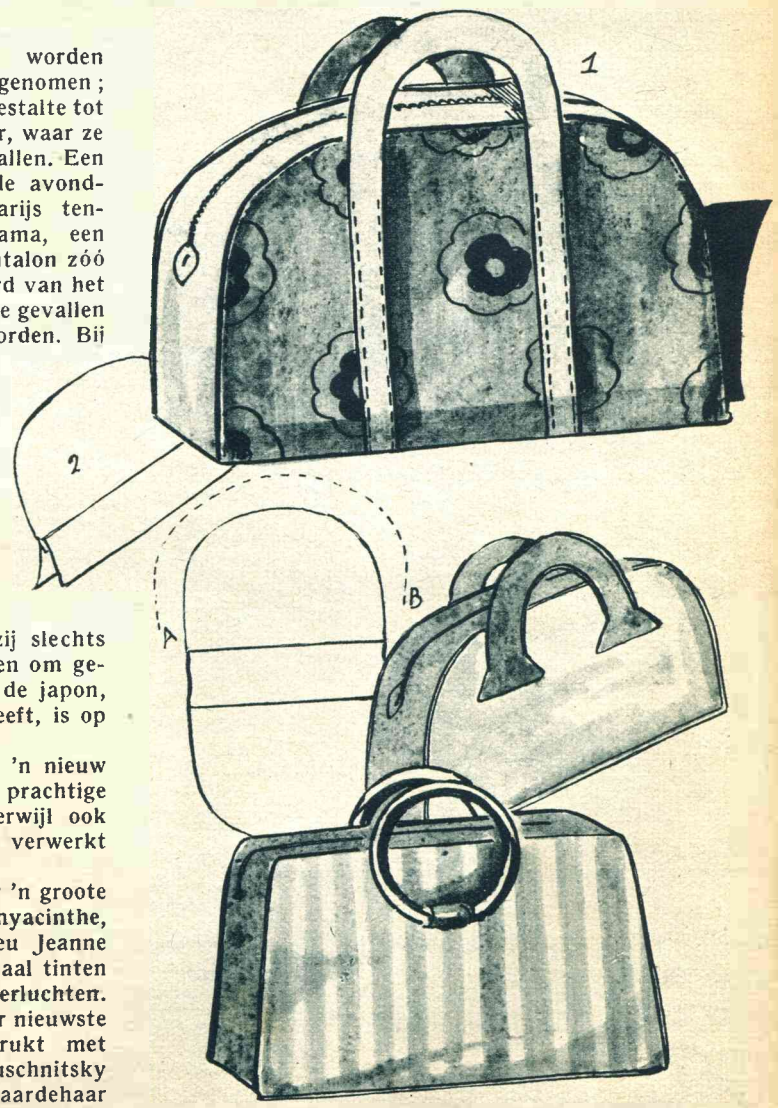

Bij Verkoudheid
MIJNHARDT'S
SALMIAK
tabletten
Doos 20 en 30 ct.

66 jaar en nog „winkelmeisje"!

Zij denkt niet aan ophouden.

Hoe trotsch is deze vrouw op haar werkkracht! Maar uit haar brief, dien wij hieronder afdrukken, zult u zien, dat ze reden heeft om trotsch te zijn.

„Ik ben 66 en 15 jaar lang ben ik nu al assistente in een zeer drukke manufacturenzaak. Tegenwoordig sta ik van 9 uur 's morgens tot 7 uur 's avonds achter de toonbank. Het zal nu ongeveer drie jaar geleden zijn, dat ik begon Kruschen te nemen, en ik ben er vast van overtuigd, dat mijn tegenwoordige energie het gevolg is van „de kleine dagelijksche dosis". Voordat ik Kruschen Salts nam had ik wel aanvallen van galzucht en leed aan een algeheele vermoeidheid, zoodat ik het gevoel kreeg, dat ik spoedig mijn werk zou moeten opgeven. Hoe 't ook zij, nu denk ik daar niet over, hoewel ik spoedig gepensionneerd zal worden. De tijd voor pensionneering zou voor alle employé's gemakkelijk vijf jaar later gesteld kunnen worden, als ze ook allen Kruschen Salts namen". *Mevr. E. W.*

Hetzij u nog in uw volle jeugd bent, of dat uw beste jaren reeds voorbij zijn, het is nooit te vroeg en nooit te laat om met „de kleine, dagelijksche dosis" te beginnen. Niets dan dat kleine beetje Kruschen Salts, dat u niet proeven zult, in uw eersten kop thee of koffie, dat is Kruschen-wet voor volmaakte en ongestoorde levenslust. Kruschen is een ideale combinatie van zes natuurlijke zouten, welke de lever, nieren en spijsverteringsorganen aansporen tot een gezonde, geregelde functionneering. Daardoor bewerken zij een inwendige zuiverheid en een frisschen, gezonden bloedsomloop. Nieuw, gezuiverd bloed zal elke vezel van uw lichaam doorstroomen. Begin morgen direct met Kruschen Salts. In den tijd van een week zult u zich al zoo heerlijk gezond voelen en jonger — zeker, ontegenzeggelijk jonger. En dan zult u, als zoovele anderen, erkennen, dat u liever uw ontbijt zoudt missen dan uw „kleine, dagelijksche dosis" Kruschen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à *f* 0.90 en *f* 1.60 per flacon. Imp.: N. V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C

Everlasting kan er tegen

„Geef jij moeder's jumper een bad, zusje? Nou . . . moeder zal het wel niet zoo prettig vinden. Zij moet hem nu immers weer drogen. Maar bederven kun je 'm gelukkig niet." - „Everlasting" is volmaakt tegen water en zeep bestand. Het kan met volle garantie in de gewone huishoudwasch mee.

In 41 kleuren verkrijgbaar - ook in méérkleurige tinten (ombré-kleuren) - in ongebleekt, en met kunstzijden draad.

Everlasting

Bij inzending van 50 etiketten aan de Reclame-afdeeling der Everlasting Fabrieken, Postbus 850, Amsterdam, ontvangt U gratis ons kostbare Handwerkboek.

Binnenkort verschijnt een nieuw, nòg uitvoeriger en nòg fraaier uitgevoerd Handwerkboek, met afbeeldingen in de origineele kleuren.

Prijs per knot van 100 gram 34 cent.

VAN RIJN'S MOSTERD
Utrecht De Beste

Bij Hoofd- en Kiespijn
MIJNHARDT'S POEDERS
Doos 45 ct. Per stuk 8 ct.
Bij Uw drogist.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Bij ongunstig weer

vraagt Uw huid vooral een zorgvuldige behandeling met

NIVEA

opdat ze niet ruw wordt en gaat barsten. Het beste is Uw gezicht en handen elken avond grondig in te wrijven. Maar ook overdag, alvorens naar buiten te gaan, kunt U Nivea nemen, daar ze volledig in de huid doordringt en geenerlei glans achter laat. Nivea geeft U de teint der jeugd; frisch en gezond wordt Uw uiterlijk.

Het verschil met luxe cremes:

Nivea: grootere werkzaamheid, lagere prijs.

Prijzen van Nivea: Doozen van 15 tot 90 cts. / Tuben van 35 en 55 cts.

De Nederlandsche voetbalploeg, welke Zondag den Belgen zoo'n fraaie overwinning afdwong. Van l.n.r. Weber, Lagendaal, v. d. Male, v. Heel, Mol, v. Run, Adam, Wels, Anderiesen, Paauwe en Van Nellen.

Sport van Zondag

DE SLAG in Antwerpen

Hollandsche vreugde in Antwerpen. Op deze wijze uitte zich de vreugde der duizenden Hollandsche supporters bij de fraaie goals, welke Lagendaal scoorde.

Misschien, geachte lezer, herinnert u zich den wedstrijd van Dijke. De wedstrijd van Dijke was die, waarin wij voor het laatst in Antwerpen van de Belgen wonnen, vóór Zondag. 't Is ongeveer zeven jaar gelden. Wij spreken in den regel liefst niet over die ontmoeting, doch de Belgen doen het bijzonder graag. 't Was in elk geval een overwinning met een luchtje er aan en we moeten tot voor den oorlog teruggaan om op iets behoorlijks in de Scheldestad te kunnen wijzen.

Dat is nu anders geworden. In het vervolg zullen de Hollanders niet meer met den schrik in het hart op het veld te Deurne behoeven aan te treden. Of ze dit dan Zondag hebben gedaan? Eerlijk gezegd neen! Zooals ditmaal tegen de Roode Duivels werd gestart, hebben wij het na den oorlog niet meer gezien. Direct het initiatief nemen, direct met zooveel vertrouwen alsof er nog nimmer van de Belgen verloren was, dat was de start van dezen fraaien kamp, die door wel 12000 Hollanders werd bijgewoond. Het kon haast niet beter en zelfs toen we door een klein ongelukje met 0—1 kwamen achter te staan, verliet het zelfvertrouwen de oranjemannen geen moment. Enfin, u hebt er waarschijnlijk reeds genoeg van gezien. Het was een wedstrijd van de beste soort, één dien men niet makkelijk vergeten zal.

Twee spelers dienen hier bijzonder voor het voetlicht te worden gebracht. Allereerst Lagendaal, die alle vier de doelpunten voor zijn rekening nam. Drie hiervan waren bijzonder fraai en brachten de oranje getinte supporters in vervoering.

Wij hebben vorige maal, toen Lagendaal absoluut faalde, niet meegezongen met hen die onzen langen midvoor toen maar meteen veroordeelden. Wij hebben toen slechts getracht de oorzaken te noemen, waaraan het falen van den Xerxesman moest worden geweten. Wij zullen ditmaal ook bescheiden zijn in onzen lof, omdat wij weten dat er binnen afzienbaren tijd ook weer een wedstrijd zal komen, waarin Lagendaal aan de hand van zijn prestaties van Zondag niet 100, maar 200% onder de verwachtingen blijft. Aan deze schommelingen staat men bij een speler van het type Lagendaal nu eenmaal makkelijk bloot. Maar wij willen ditmaal toch in elk geval een eeresaluut brengen aan den bescheiden Rotterdammer, zonder wien Zondag onze ploeg in geen geval met zulke hooge cijfers en mogelijk zelfs in het geheel niet gewonnen had.

Het spreekt vanzelf dat wij met bovenstaande bewering absoluut niet te kort willen doen aan hetgeen de andere spelers presteerden. Maar Lagendaal was Zondag de man en juist omdat straks het moment weer zal komen dat de critiek op zijn spel minder vleiend is, meenden wij hem de eer te moeten geven, die hem voor zijn werk van Zondag toekomt.

Dan is er nog v. d. Male. Wij gelooven dat de selectiecommissie met den Feijenoord-keeper kijkaf is, voor het geval v. d. Meulen verhinderd zal zijn. De vraag naar 'n goeden reservekeeper is overigens temeer urgent, omdat er een kans bestaat dat v. d. Meulen voorloopig en misschien wel in het geheel niet meer zal kunnen uitkomen. Dan is v. d. Male

Van der Male weert zich. — Een fraai spelmoment voor het Hollandsche doel tijdens de match België—Nederland te Antwerpen.

Het met 1-4 geklopte Belgische team. Staande van l.n.r. Simons, Nouwens, Hellemans, v. d. Berghe, Herremans, Knielend: Versijp, Bastin, Voorhoof, Capelle, van Beeck, Declercq.

ongetwijfeld de aangewezen man. Erg prettig voor Odijk, die eenige jaren achtereen als „eeuwige" reserve dienst deed, is dit niet, doch het keepen van v. d. Male heeft ongetwijfeld meer vertrouwen geschonken. Als wij zeggen dat hij ons van der Meulen deed vergeten, dan behoeft hieraan zeker niets meer te worden toegevoegd. Niet dat hij zoo heel veel moeilijke schoten heeft te verwerken gehad, doch de manier waarop ook het eenvoudige werk hem afging, doet ons tot bovenstaande conclusie komen.

In zoo'n overwinningsstemming ziet men zoo de fouten niet. Wij willen echter niet verhelen dat door een andere bezetting van de midhalf-plaats het team nog versterkt kan worden. Maar of de commissie daar nu wel aan zal durven?

De Belgen vielen tegen. Dit geldt speciaal voor den aanval der Roode Duivels, welke zelfs den fraaist opgezetten aanval niet met een draaglijk schot wist te besluiten. Ook het gemis van Hooijdonckx deed zich natuurlijk voelen. Wel heeft Herremans een goede partij staan verdedigen, doch de combinatie Nouwens-Hooijdonckx is minstens vijftig procent meer waard dan Nouwens met welk ander speler dan ook. Misschien kan men hierin zelfs voor een deel het geheim der hooge Hollandsche score zoeken, waaruit men echter niet concludeere dat er zelfs nu nog een bijsmaak aan onze zegepraal zou zitten.

P.S.V. Zuidelijk kampioen. Het aantal 1e klasse kampioenen is Zondag gecompleteerd met Philips, dat wij hiernaast afbeelden.

Ook de artisten wagen er zich aan. Kiekje van de match tusschen artisten en technisch personeel van den Amsterdamschen Schonwburg in het Stadion. We zouden zoo zeggen dat het positiespel nog iets te wenschen liet.

Om den A.K.B.-beker troffen elkaar Zondag in de hoofdstad 't Amsterdamsche en Dordtsche twaalftal. De A'damsche ploeg.

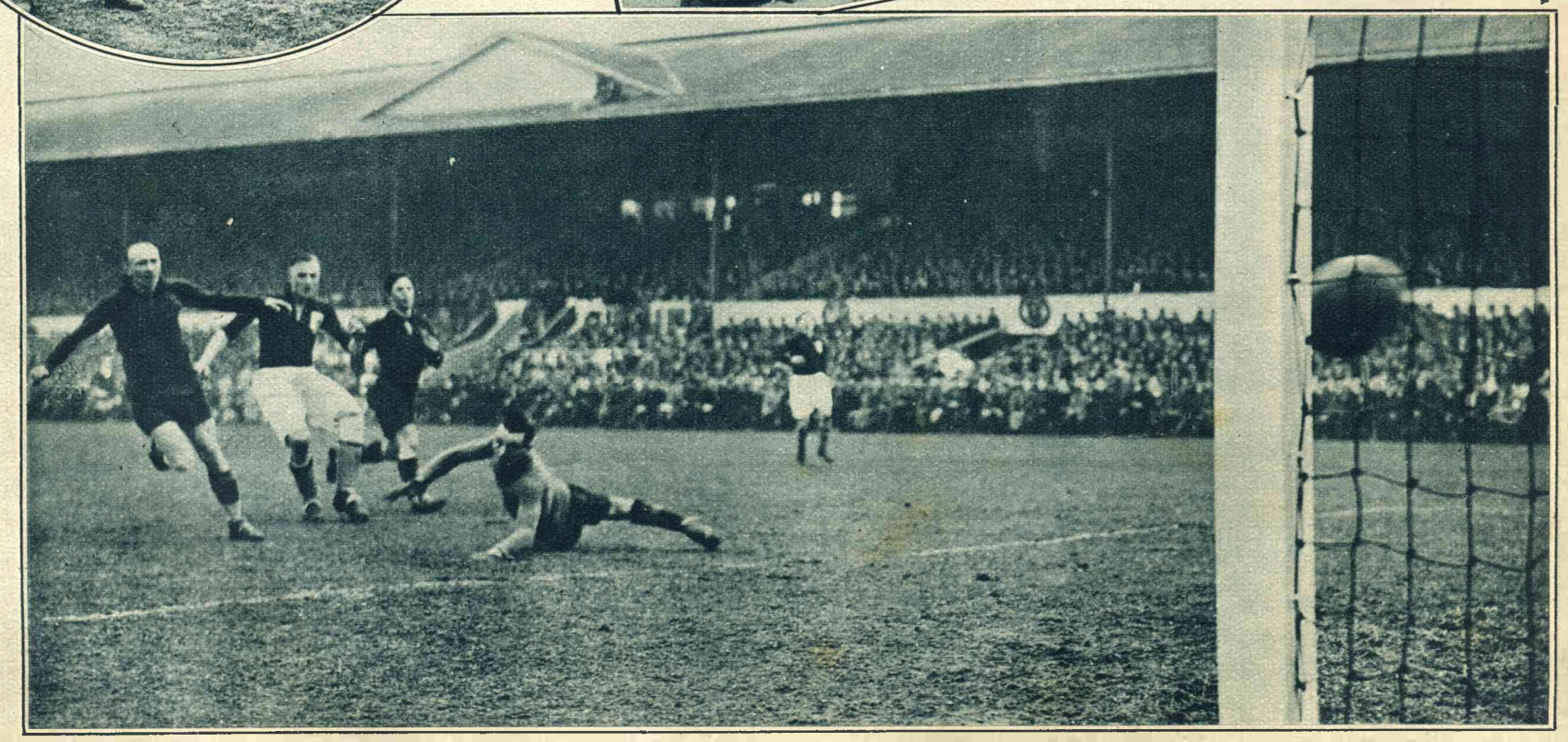

Eén van Lagendaal's fraaie treffers. Duidelijk ziet men hoe onze midvoor zich tusschen de beide Belgische backs heengewerkt heeft.

HET PAASCHEI

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

Mrs. Annabel Curtis ontwaakte dien eersten Paaschmorgen met een gevoel, alsof er niet alleen een gewichtige, maar ook een gelukkige dag in haar leven was aangebroken. Terwijl zij zich kapte en kleedde, zocht ze onwillekeurig naar een verklaring voor die vreemde, bijna ontroerende aandoening, doch spoedig gaf zij het zoeken als vruchteloos op en verliet het slaapvertrek. Zij wekte het meisje en den kleinen, vijfjarigen Johnny en begaf zich vervolgens naar beneden om de tafel voor het ontbijt te dekken.

Zij had zichzelf al dagenlang voorgenomen, van deze Paschen een paar huiselijke feestdagen te maken, de eerste in de drie jaren sinds haar man gestorven was. Met zorg versierde zij de tafel, rangschikte, glimlachend en in zichzelf neuriënd, de blanke sneeuwklokjes en de vuurroode tulpen tusschen de schotels en wierp eindelijk een voldanen blik over het geheel. Zij was tevreden en met lichten tred verliet zij de eetkamer om Johnny van boven te halen.

Gedurende het ontbijt, waarbij zij zich opgewekt met haar jongen en het meisje onderhield, werd haar verwachting, dat er iets bijzonders te gebeuren stond, al meer en meer gespannen en toen plotseling de bel overging, kwam ze met een lichten kreet overeind.

„Dat is het," meende zij een stem te hooren en Mary voorkomend, snelde zij naar de deur om te openen. Op de stoep stond een banketbakkersjongen.

„Mrs. Annabel Curtis," mompelde hij, de jongevrouw een doos overhandigend.

Er gleed een zachte glimlach over Annabel's gelaat en na de deur gesloten te hebben, keerde zij haastig in de eetkamer terug.

„Van oom Philipp, Johnny," sprak ze opgewekt, terwijl ze de doos op het buffet plaatste.

„Van oom Philipp, mama? Dan zijn het de Paascheieren, die oom beloofd heeft," riep de jongen levendig uit.

„Ja, het zullen Paascheieren voor je zijn, boy," beaamde Annabel en voor zichzelf voegde zij er de onuitgesproken vraag aan toe: „En niets anders?"

Een lichte blos kleurde haar wangen en haastig, om haar verwarring voor Mary te verbergen, boog zij zich over haar bord. Zij voelde haar spanning groeien en terwijl ze telkens weer steelsche blikken wierp naar de doos, nam ook haar ontroering toe. Zoo snel mogelijk beëindigde zij het ontbijt en nadat ze Mary behulpzaam was geweest met het afnemen van de tafel. zette zij zich met Johnny in haar geliefkoosd hoekje en opende voorzichtig de doos. Zij haalde een tweetal pakjes te voorschijn, waarvan het eene voorzien was van het opschrift: „Voor Johnny". Het bevatte een doos met helgekleurde en kwistig versierde eieren, die den kleinen jongen in een opgetogen en opgewonden stemming brachten.

Nadat zij het kind tot bedaren had gebracht, opende Annabel met snelkloppend hart het tweede pakje. Zij vond slechts een chocolade Paaschei en een kort briefje, dat zij met bevende vingers openvouwde en met benevelden blik begon te lezen.

„Lieve Mrs. Curtis. Hierbij zend ik u eenige lekkernijen voor mijn kleinen boy en ook een versnapering voor u. Mag ik u vriendelijk verzoeken daarvan straks bij de koffie iets te gebruiken? Ik hoop, dat gij mijn geschenk niet versmaden zult en blijf, als steeds, Uw Philipp Trent. P.S. Mag ik in den loop van den dag misschien eens van u vernemen of een en ander naar uw en John's genoegen is geweest?"

Terwijl zij den brief terzijde legde, ontsnapte Annabel een diepe zucht van teleurstelling en gleed de glimlach van haar gelaat weg. Haar zonnige stemming was plotseling verdwenen en met lichten wrevel nam zij het Paaschei uit de doos. Zij bekeek het van alle kanten en legde het met toegenepen lippen weer tusschen het vloeipapier, waarna zij de doos zoover mogelijk van zich afschoof.

Met een moe gebaar streek zij de hand over haar oogen en vestigde vervolgens haar brandenden blik op de ontluikende heesters in den tuin, van waaruit wondere lenteluchten naar binnen drongen, waarin onzichtbaar nieuw leven en begeeren trilden. Allerlei verontrustende en verwarrende gedachten bestormden haar, totdat zij zich eindelijk samentrokken om dien ééne in haar leven: Philipp Trent.

Philipp was reeds vanaf het Eton-college een beproefde vriend geweest van haar overleden man en toen zij met John trouwde, sprak het welhaast vanzelf, dat Philipp in den intiemen huiselijken kring werd opgenomen. Zij had hem in den loop der jaren, maar vooral na den dood van haar man leeren hoogachten en waardeeren om zijn hoogstaand karakter en trouwe vriendschap, die geen moeite en offers te zwaar telde. In de eerste weken en maanden, nadat John haar ontnomen was, toen zij vaak troosteloos en gebroken neerzat en het verschiet haar al somberder tegenblikte, waren het Philipp's hartelijke woorden geweest, die haar eindelijk boven haar leed hadden uitgeheven en aan zijn zorg voor den kleinen Johnny was het te danken, dat zij na maandenlange onverschilligheid en gevoelloosheid aan haar moederplichten herinnerd werd.

Niemand wist welk een voorname plaats Philipp langzamerhand in haar leven had ingenomen, niemand, ook hij zelf niet. Maar hij kon het vermoeder: haar verwarring en verlegenheid in zijn gezelschap, die, hoe langer zij hem kende, eerder toe- dan afnam, moesten hem haar meest verborgen gevoelens wel hebben verraden.

En Philipp?.. Was zij niet overtuigd, dat hij haar in stilte genegen was en dat hij slechts op een gelegenheid wachtte om zich uit te spreken? Maar had hij geen honderd gunstige gelegenheden voorbij laten gaan? Warom aarzelde hij toch zoo lang, waarom?

Op al deze vragen zocht Annabel een antwoord, doch toen haar blik op het Paaschei viel, gaf zij het op. Zij nam het korte, nietszeggende briefje ter hand en trachtte tusschen de regels door en achter de vormelijk-beleefde woorden naar warmere, meer intieme gevoelens te speuren, die de teleurstelling in haar op de vlucht zouden jagen en andere verwachtingen in haar wekken.

Haar zoeken was vruchteloos en langzaam steeg er een gevoel van verdriet en verlatenheid in haar

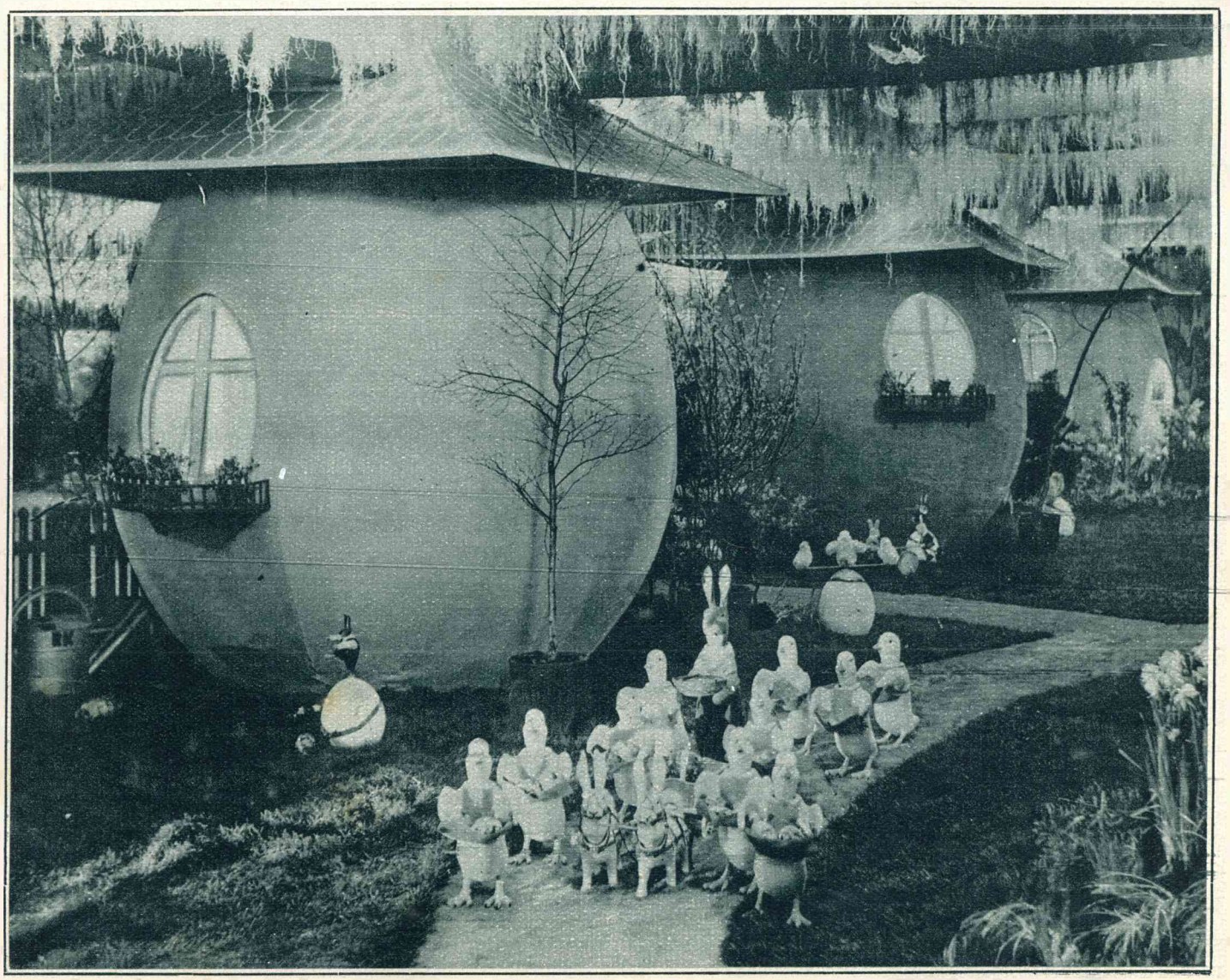

De optocht der Paaschhazen.

Paaschgeneugten.

op. Plotseling nam zij een besluit; zij wilde Philipp, zooals hij haar verzocht had, even schrijven en zij zou het even koel en vormelijk doen als hij het had gedaan. Zij stond op, schoof met haar voet de doos met het Paaschei opzij en bukte zich om Johnny te kussen, die opgetogen met zijn eieren te spelen zat. Vervolgens begaf zij zich naar boven en plaatste zich voor haar bureautje. Langen tijd zat zij besluiteloos met haar pen te spelen, aarzelend hoe zij aan moest vangen, doch eindelijk begon zij te schrijven.

„Geachte Mr. Trent, Uw Paaschgeschenk was voor kleinen John een groote verrassing; mede namens hem dank ik u zeer voor deze attentie. Voorts sluit ik hierbij onze beleefde groeten in en blijf, met achting, Annabel Curtis."

„Ziezoo," mompelde de jonge vrouw, „als hij iets anders van mijn schrijven mocht hebben verwacht, zal dit hem wel teleurstellen. Een Paaschei, hoe durft een ernstig man een beproefde vrouw zoo'n beuzelachtig geschenk aan te bieden?"

Boos sloot ze het briefje in een couvert en ging ermee naar beneden. Nadat zij en Mary koffie hadden gedronken, waarbij het Paaschei opzettelijk versmaad werd, stuurde zij het meisje naar Philipp's woning in Fulham.

„Je geeft het briefje af, Mary, niet in de bus stoppen, doch je hoeft niet op antwoord te wachten," gebood zij. „Mocht meneer je vragen te wachten, dan doe je dat natuurlijk. Heb je 't begrepen?"

„Jawel mevrouw," antwoordde het meisje, terwijl zij het vertrek verliet.

Koortsachtig ongeduldig wachtte Annabel haar terugkomst af en toen zij het meisje aan zag komen, haastte zij zich de deur voor haar te openen.

„Wel, heb je 't afgegeven?" viel zij uit.

„Ja mevrouw, meneer Trent nam het zelf aan,"

„En vroeg meneer niets?" informeerde Annabel met gespannen verwachting.

„Ja, meneer vroeg, of u al koffie gedronken had," gaf het meisje ten antwoord.

„Of ik al koffie...." begon de jonge vrouw verbaasd.

„Ja mevrouw en toen ik zei ja...." aarzelde Mary.

„Nu en toen je ja zei...." drong Annabel aan.

„Toen werd meneer erg bleek, geloof ik," vulde het meisje aan.

Annabel keek haar verbluft aan, doch plotseling haalde zij de schouders op. Philipp Trent had zeker verwacht, dat zij hem verzoeken zou koffie bij haar te drinken. Om een uitnoodiging daartoe uit te lokken, had hij gemeend niet beter te kunnen doen dan haar in zijn briefje te verzoeken, zijn Paaschei bij de koffie te willen gebruiken en nu zijn verwachting teleurgesteld was, voelde hij zich vermoedelijk gekrenkt.

„'t Is goed, Mary, begin maar aan de lunch," sprak zij kort. Zij ging naar boven om zich te kleeden en liet onderwijl haar gedachten den vrijen loop. Welk een teleurstelling had deze dag haar tot nu toe bereid, nadat zij hem met zoo'n groote, heerlijke verwachting had zien aanbreken! Och, zij durfde het zichzelf nu wel eerlijk bekennen: ze had dit Paaschfeest voor een beslissende gebeurtenis voor heel haar verder leven aangezien. Had Philipp er niet meermalen op gezinspeeld, dat de eerste Paaschdag van dit jaar van een geheel bijzondere beteekenis voor hem zou zijn? Was het te verwonderen, dat zij die woorden onwillekeurig in verband had gebracht met haar eigen vurige verlangen, aan zijn zijde den verderen levensweg te mogen opgaan? Hadden zijn houding, zijn blikken en zijn zwijgen in sommige verdroomde uren dat verlangen niet gewerkt en aangewakkerd?

Of had zij zich door haar wenschen laten misleiden, had zij zich misschien vergist? Kon het..

Een gebons op den vloer beneden haar, gevolgd door een angstig kindergeschrei, deed haar plotseling verschrikt opspringen. Zij begreep, dat Johnny gevallen moest zijn en haastig repte zij zich de trap af. De eetkamer betredend begon ze onwillekeurig te lachen: Johnny was in de doos met het mooie Paaschei gevallen en vruchteloos trachtte hij zich daaruit op te richten.

Met een kus en een menigte liefkoozende troostwoorden verloste zij den jongen uit zijn benarde positie en eerst toen hij tot bedaren was gekomen, verwaardigde zij zich naar het gesmade Paaschei om te zien. Het was in kleine stukjes gebroken, waartusschen zij plotseling een beschreven en toegevouwen velletje papier ontdekte. Verrast vouwde zij het open en als gefascineerd bleven haar oogen aan het opschrift hangen.

„Lieve, lieve Annabel,"

Terwijl een brandend rood haar gelaat kleurde, bracht zij de hand aan het hart, als wilde zij het onstuimig kloppen ervan bedwingen. Toen, zich zoo goed mogelijk beheerschend, las zij verder, langzaam, woord voor woord en met den hongerigen blik van iemand, die het noodzakelijkste om te kunnen leven lang heeft moeten ontberen.

„Als je deze regels leest, mijn lief, zal je mijn briefje van vanmorgen beter begrijpen en zal je wellicht ook vermoeden, wat ik je te vragen heb. Het kan je niet verborgen zijn gebleven, met welke gevoelens ik je sinds eenigen tijd toegedaan ben en als ik zoolang het zwijgen heb bewaard dan is het, omdat een eerbiedige schroom me weerhield te spreken. Ik heb eindelijk den moed gevonden, je te schrijven wat me vervult: het eene verlangen om mijn leven geheel en al te wijden aan jouw welzijn en aan dat van 't kind, dat ook mij dierbaar geworden is.

Lieve Annabel, ik heb je verzocht mij in den loop van den dag even te schrijven. Ik bied je met deze regels geheel mijn hart ten geschenke aan en ik bid den Hemel, dat je het niet zult weigeren. In gedachten zegen ik jou en den jongen en zie met verlangen naar een enkel regeltje van je uit. Voor altijd, je Philipp."

Annabel zocht met knikkende knieën steun aan de tafel en sloot even de oogen. Heel haar hopen en verlangen loste zich op in de heerlijke zekerheid, dat ze eindelijk gevonden had waarnaar ze lang en tevergeefs had gezocht: een nieuwe toekomst, waaraan zij zich, levensblij, geheel geven kon. Met 'n verlossenden zucht, die allen ouden angst voor een eenzamen levensweg van haar afnam, opende zij de oogen en liep op het kind toe. Onstuimig omhelsde zij het en plotseling met schrik aan de troostelooze stemming denkend, waarin Philipp ongetwijfeld zou verkeeren, snelde zij naar boven.

Vlug wierp zij eenige woorden op een velletje papier, sloot dit in een couvert en schelde Mary.

„Breng dit onmiddellijk naar meneer Trent, Mary, en zeg, dat ik meneer wacht met de lunch," gebood zij glimlachend.

Terwijl het meisje zich verbaasd verwijderde, ging Annabel naar de eetkamer. Op den grond geknield verzamelde zij zorgvuldig alle deeltjes van het Paaschei en sloot deze in een bijou-doos, die zij vervolgens in een lade van haar bureau borg. Terwijl zij de trap besteeg om boven de laatste hand aan haar toilet te leggen, gleed er over Annabel's gelaat een zachte, teedere glimlach en terwijl een warm licht de moede uitdrukking van haar oogen op de vlucht joeg, fluisterde zij: „Het nieuwe geluk is dan toch nog gekomen, maar ik zou het nooit hebben gevonden in het versmade Paaschei...."

Thans is het tijd een vermageringskuur te beginnen met de beproefde

Dr. E. Richter's KRUIDENTHEE

Zij verwijdert de onzuiverheden in uw lichaam, bevordert de spijsvertering en bevrijdt u van overtollig vet, dat uw figuur bederft. Zij maakt u slanker en beweeglijker, geheel geleidelijk, zonder forceeren.

Holl. verp. p. pak *f* 1.50, extra (sterk) *f* 1.75, verkr. in apoth. en drog. Waar niet, door den Gen.-vert. voor Holland: Georg Fr. Habenicht, Heerengracht 149, A'dam.

Men lette vooral op den naam Dr. E. RICHTER. Hij alléén waarborgt u het beloofde succes!

Een Meisjesgezicht

verliest ook bij guur en schraal weer nimmer zijn frissche teint en soepele gaafheid, wanneer men zich tot gewoonte maakt het 's avonds met een weinig **„Zij"-Crême** in te wrijven.

IN'N OOGWENK IS DE JEUK VERDWENEN!

Misschien komt het U overdreven voor, tóch is het waar, dat ge de ondragelijke jeuk, die door huidaandoeningen veroorzaakt wordt, direct kunt bedaren. De eerste druppels D.D.D. — een beroemd geneeskrachtig middel tegen huidaandoeningen — brengen dadelijk verlichting. D.D.D. dringt diep in de poriën der huid en doodt daar de ziektekiemen. D.D.D. is geen vettige zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekzeem, uitslag, brand en andere aandoeningen der huid. Koop nog heden een flacon van f 0.75 of f 2.50 bij Uw Apotheker of Drogist. C-6

D.D.D. GENEESMIDDEL TEGEN HUIDAANDOENINGEN

Abonneert U op dit blad

Tegen **verkoudheid: ASPIRIN** eenig op de wereld

BAYER

Tegen **verstopping: ISTIZIN**

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelve enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT.**

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

De 1932-verrassing van Balatum!

En dat alles nu voor!

Meer gemak en minder zorg! Want elk vertrek van Uw woning, dat van nu af aan met Balatum wordt belegd, is voor drie volle jaren geheel kosteloos verzekerd tegen brand en diefstal - en wel zonder uitzondering - voor alles wat zich in die met Polis Balatum belegde vertrekken bevindt.

Een voorbeeld! Ligt in Uw gang Polis Balatum en een insluiper steelt Uw mantel, U heeft geen schade, want door deze kostelooze verzekering wordt Uw mantel vergoed.

Een ander voorbeeld! In de keuken slaat de vlam in de vetpan en brand ontstaat. - Geen nood, schade behoeft U niet te lijden dank zij deze kostelooze verzekering, mits slechts de vloer met Polis Balatum is belegd.

Kortom, alle verlies en schade door brand en diefstal aan meubilair, stoffeering, lijfgoed of anderszins, in welk vertrek van Uw woning dan ook, wordt vergoed als slechts de vloeren met Polis Balatum belegd zijn.

Bij elken aankoop van Polis Balatum verlange U daarom van Uw leverancier het garantiebewijs voor duurzaamheid, waaraan het reçu voor de kostelooze verzekering is bevestigd. - Dit moet U nimmer vergeten, want het is voor U tevens het bewijs, dat U met het echte Balatum te doen heeft en niet met imitatie. Echt Balatum garandeert U tevredenheid en drie jaren brand- en diefstal premie-besparing.

Alle verzekeringszaken worden behandeld door een der bekendste Assurantiefirma's: Is. Franco Mendes te Amsterdam.

Polis 88 CT. PER EL Balatum

De vloerbedekking met garantie en assurantie

FABRIEKEN TE HUIZEN - N. Holland ● BALATUM 200 cM. BREED f 0.97 PER EL

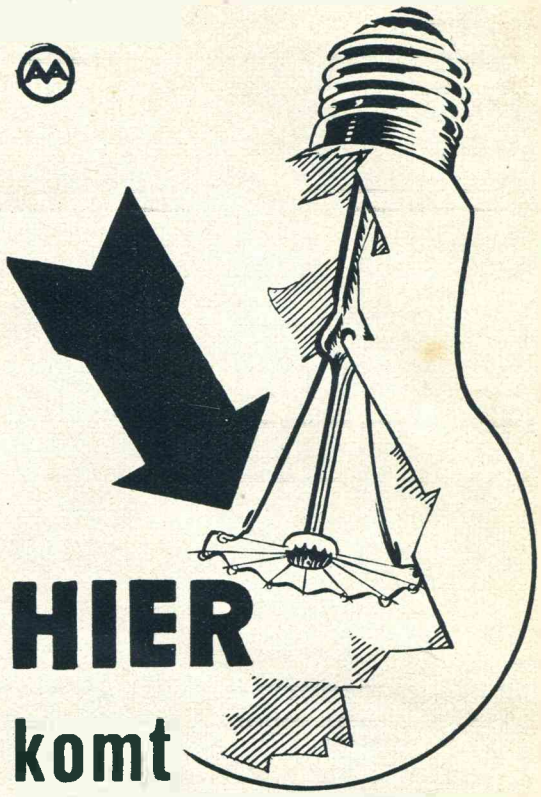

HIER komt het op aan!

Het komt er op aan, of deze dunne draad stroomverslindend of stroombesparend is - en of hij wel omgeven wordt door het allerzuiverste edelgas!

Misschien betaalt U in een winkel voor 'n stroomverslindende lamp een paar dubbeltjes minder, maar Uw electriciteitsmeter vraagt *guldens* terug.

Koopt Uw lampen met verstand. Koopt *stroombesparende* lampen. Philips lampen!

PHILIPS „ARGENTA"

„100 Watt is pas Wat"

Als Paaschhaasjes vermomd.

Het Geplunderde Huis

DOOR LUDWIG VON WOHL —

No. 10

Toen begon de oude Ollendorf te lachen. Maar het was een droevig, vernederd lachje.

„Die vijfhonderd in Berlijn, die ik je nog zou kunnen geven, is alles wat er nog van haar vermogen over is...."

„Aha!" zei Thrasipoulos hoonend, terwijl hij hem door zijn half gesloten oogleden aankeek. „Ik begrijp de zaak, geachte heer voogd. M'n compliment hoor, m'n compliment.. inderdaad fijne zaken zijn dat, inderdaad fijne zaken.... vooruit, voor den dag er mee: wat heeft ze nog meer?"

„Ze heeft nog een half millioen," zei Ollendorf, op wanhopigen toon. „Maar daar kan ik niet aankomen — dat geld staat vast — op de Deutsche Bank — daar heb ik niets aan."

„Zoo. Heelemaal onmogelijk om daar aan te komen? Denk er nog eens ernstig over, kerel. Denk er nog eens heel ernstig over!"

„Onmogelijk, zoo waar als ik hier voor je zit. Bij haar meerderjarigheid, aanstaanden herfst, krijgt ze het rechtstreeks in handen. De oude heer Van Heeden had in alles vertrouwen in me — ik ben immers de eenigste bloedverwant van het meisje? — maar die som heeft hij vastgelegd.."

„Hij zal wel geweten hebben waarom," zei Thrasipoulos spottend. „Zoo, dus jij bent haar eenigste bloedverwant. Heb je dan zelf niets geerfd?"

„Neen, zijn dochter heeft alles gekregen. Natuurlijk, anders zou ik immers...."

„Zoo. Hm! Geef me dan voorloopig maar een cheque voor die vijfhonderd en voor de rest een accept over vier weken...."

„Maar hoe kan ik dat...."

„Wees blij, man, dat ik het zóó met je regelen wil.... schrijf op!"

En Joseph M. Ollendorf schreef.

„Heb jij een idee?"

„Beter, Tawill, ik heb een heel plan. Ja — wat meer is, ik heb het al half uitgevoerd."

„Hoe bedoel je dat?"

Thrasipoulos lachte en schonk zichzelf uit de dikbuikige flesch een glas Slivowitz in.

„Het is zelfs reeds zoo goed als geluukt!" sprak hij en hij dronk behaaglijk zijn inla dschen drank. „Het eenige wat me nog te doen ov rblijft.. maar kalm aan, op het rijtje af.... Eerst het een, dan het ander. Ik heb onzen eerzamen vriend Ollendorf achtergelaten als een hoopje ongeluk. Uitgeknepen als een rijpe citroen, de arme kerel!"

„Kan hij betalen?"

„Een gedeelte — ja; de rest per accept."

„Verduiveld! Dat is leelijk!"

„Wat zal je er aan doen? 'n Paar dagen geleden was een accept van Joseph M. Ollendorf z'n goud waard. Maar toen heeft hij blijkbaar in Berlijn veel pech gehad, veel verloren, en 't is nu armoe troef met hem!"

„Prachtig, dat moet ik zeggen! En wat wil je nu met die schuldbekentenis?"

Weer begon Thrasipoulos te lachen. Op zijn gezicht was sluw overleg te lezen.

„Ik zal het je zeggen. Dat meisje, waarover Ollendorf voogd is, heeft nog geld. Meer dan wat we nog te vorderen hebben. De kwestie is alleen: dat geld ligt vast. Let nu op, beste Tawill — Ollendorf is haar eenige bloedverwant — als ze afschuift, erft hij!"

Tawill Bey floot zachtjes door z'n groote, witte tanden, terwijl zijn Skipetarengezicht zich tot een ruwen grijnslach vertrok.

„Ik geloof," sprak hij, „dat ik de zaak begin te begrijpen. „Maar — dat zaakje kun je toch wel zonder mij opknappen. Geef mij mijn aandeel maar — en neem jij het accept!"

Thrasipoulos wierp Tawill Bey een woedenden blik toe.

„Kletspraat! Zou jij misschien vijftienduizend pond willen verliezen — voor zoo'n blonde jongedame d'r lieve gezicht?"

„Ik ben niet erg te vinden voor zulke grapjes," zei hij, „dat weet je wel. Sinds die.... enfin, je begrijpt me."

Thrasipoulos schudde met het zwarte hoofd, terwijl de oogen van begeerigheid gloeiden als vurige kolen.

„Je maakt je zorgen vóór den tijd," merkte hij schouderophalend op.

„Boven, achter de laatste villa's slingert de weg het land in. Tien minuten met den wagen en je bent aan dat kleine huisje met de bontgeschilderde Madonna op den gevel boven de deur. Dat ken je zeker wel. Daar komt ze vanavond om negen uur alleen naar toe."

Tawill vloog verrast overeind.

„Alleen? In den nacht? Dáár, waar mijlen in den omtrek geen levende ziel te zien is? Dat geloof je toch zeker zelf niet!"

De Levantijn gichelde van pret.

„Toch is het zoo, wat ik je zeg!"

„Heb je dan een afspraak met haar gemaakt?" vroeg Tawill Bey spottend.

„Ik — neen. Maar iemand anders. En die iemand — die iemand zal niet komen, begrijp je. Maar wij komen in zijn plaats."

„Ik begrijp je niet."

„Dat komt dadelijk wel."

Thrasipoulos ging weer op z'n gemak zitten en leunde behaaglijk in zijn fauteuil achterover.

„Ik moest natuurlijk een voorwendsel zoeken om haar daar naar toe te lokken. Terwijl ze aan haar lunch zat, ben ik dus haar kamer binnen gegaan, en heb wat in haar koffers gesnuffeld. En ik vond daarin inderdaad een brief, onderteekend door een zekeren Jimmy Beckett. Een vreemde brief, dat moet ik zeggen. Over liefde werd er zoo goed als met geen enkel woord gesproken. Maar eigenhandig had het meisje er onder geschreven: Mijn Jimmy, mijn Jimmy, mijn Jimmy — minstens wel tien keer achter elkaar.... En die brief was heelemaal verfrommeld: ze moet hem wel elken dag in haar handen hebben gehad. Hij zat in haar handtaschje."

Tawill Bey keek z'n landgenoot met groote oogen aan.

„En meen je, dat ze daarop...."

„Onzin! Geloof je, dat ik krankzinnig ben? Maar toen heb ik haar vanuit het naastbijzijnde café getelefoneerd, zoodra ik wist, dat ze weer op haar kamer was. Mademoiselle, zei ik op goed geluk af, mijnheer Beckett heeft me opgedragen, u te zeggen, dat hij u om negen uur vanavond verwacht in het kleine huis met de Madonna-schildering op den gevel, langs den grooten rijweg. Ze antwoordde me met opgewonden stem: „Ja, ja, ik za komen." Wel, wat zeg je daarvan?"

Tawill Bey lachte met een breede grijns. „Dat

ADVERTEERT IN DIT BLAD

Café Noir

Een fijn geglaceerd biscuitje met een verrukkelijk koffie-aroma. 14 ct. p. ons

VERKADE

En al zou U nog zoo'n haast hebben, voor een kleine inwrijving met Crème Mouson is altijd nog tijd.

Of wilt U door één verzuimde minuut een leelijke, roode en gesprongen huid krijgen?

U hebt niets anders te doen als Uw gezicht en handen met Crème Mouson in te wrijven.

De balsemende vetheid en de aetherische oliebestanddeelen trekken in het huidweefsel, vervangen en vullen het natuurlijke vetgehalte aan en beschermen daardoor de teint tegen den nadeeligen invloed van het weer.

CRÈME MOUSON

Als nacht- en reinigingsmiddel COLD CREAM MOUSON

N.V. MAGAZIJN DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdeelingen, Lunchroom, Daktuin [1]), Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon[2]) enz.

[1]) Alleen in Den Haag en Rotterdam.
[2]) Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM DEN HAAG ROTTERDAM

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ 5 Nederlandsche Industrieën, daar de voorn. grondstoffen en de verpakking ook zijn. Helpt dus mede, de malaise in EIGEN LAND te bestrijden.

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Groote Tuben . . . . . 75 cts.
Kleine Tuben . . . . . 25 cts.

Dr. H. NANNING's
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

Wat een pracht-handen!

en dat tijdens de SCHOONMAAK en dit alleen door ze des avonds in te wrijven met

PUROL

Doozen 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct.
Bij Apoth. & Drogisten

BOOM's Laxeerpillen

verdrijven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cents per doosje.

heb je goed overlegd, ouwe jongen! Maar...." en hier zette hij weer een wantrouwig gezicht, „maar ik zou niet graag zelf dat karweitje...."

„Hoeft ook niet. De woning is bouwvallig, staat vol rommel. Ik heb Mirko, den Albanees, verteld, dat vanavond een jonge Joegoslavische spion in dat huis komt, die aan Albanië reeds vreeselijk veel schade heeft berokkend. Mirko is toch al half krankzinnig van vaderlandsliefde, en hij heeft het onmiddellijk geloofd."

„Zal hij niet...."

„Maak je geen zorg! Hij bijt zich liever de tong af...."

Tawill Bey overlegde met zichzelf.

„Het zal wel lukken," meende hij ten slotte.

„Het moet lukken," zei Thrastipoulos onbewogen. „Hoe laat is het?"

De Turk keek op zijn elegant armbandhorloge.

„Half acht," antwoordde hij. „We hebben dus overvloed van tijd."

„Ja, het is vroeg genoeg, als we er om acht uur naar toe trekken. We treffen Mirko om half negen in de woning."

„Ollendorf weet toch nergens van?"

„Kun je denken. De lafaard zou onmiddellijk naar de politie loopen."

„Ja, het is een zwakkeling en een stommerd. Je hebt nog nooit zoo slecht valsch gespeeld als gisterenavond, doch hij zat je maar aan te kijken, werd voortdurend zenuwachtiger, maar merkte niets!"

„Ik wist wel, dat hij geen fout zou ontdekken. Daarvoor is hij veel te slecht van de finesses van het spel op de hoogte. Een man, die z'n troeven kan onthouden en de uitgespeelde kaarten van z'n tegenpartij in z'n hoofd heeft, dien draai je niet zoo gemakkelijk een loer.... Hij zou mogelijk geprobeerd hebben, zelf met valsch spel te antwoorden, maar hij zou je er nooit openlijk van hebben durven beschuldigen!"

Beiden lachten.

De Slivowitz, die ze beiden rijkelijk hadden aangesproken, begon langzamerhand op hun broolijkheid en hun spraakzaamheid te werken.

Thrasipoulos vertelde een paar luchtige Fransche anecdoten, waarop Tawill Bey reageerde met z'n hatelijk gegrinnik.

Eindelijk stond de Levantijn op. „Het wordt tijd!" sprak hij.

Uit de schuiflade van zijn schrijfbureau haalde hij een paar prachtig gedamasceerde dolken te voorschijn, en gaf er een van aan Tawill, die hem met een lichtelijk ontevreden gebaar aannam.

„Voor het geval van nood, goed," mompelde hij, terwijl hij het moordtuig bij zich stak. „Maar ik sta er op, dat Mirko het werk doet!"

„Dat zal hij ook doen!" bromde zijn metgezel.

Gedurende eenigen tijd bleef het dan doodstil in de kleine hotelkamer.

Doch dan werd opeens een gordijn weggeschoven, welke de slaapkamer van den kleinen salon scheidde, en een vrouw viel zwaar, met sidderende knieën in den eersten den besten stoel.

Het was madame Diane.

DRAMATISCHE OPLOSSING.

XIII.

Grit had haar auto met den neger-chauffeur teruggestuurd.

Ze had koorts van opwinding.

Sinds ze dat telefoontje had gehad, was ze straat in, straat uit geloopen, en had den tijd, welke haar nog restte, met het doen van allerlei kleine inkoopen, welke men in het hotel aan haar adres moest laten bezorgen, verdreven.

Alleen maar, om toch wat te doen, om bezigheid te hebben, ergens anders aan te moeten denken.

Daarna had ze de minuten, welke haar nog van kwart voor negen scheidden, als het ware geteld. Omstreeks dien tijd was ze weggereden, met den auto gegaan tot aan de laatste villawoningen van den stadsweg.

En nu liep ze, moederziel alleen, over den stoffigen auto-weg, waarboven strak de donkerblauwe hemelkoepel gespannen stond.

Donkere cypressen aan weerskanten. Ginds, links, was het huis met de Madonna, op den gevel geschilderd — dat kon ze zich nog wel herinneren — ze was er al eens langs gewandeld.

Ze gevoelde zich ziek, ongelukkig, ellendig. Wat had ze al niet geleden, sinds die booze woorden in Mentone!

Wanhopig was ze geweest, toen ze haar domheid had ingezien — woedend, toen hij het opgenomen had voor die vreemde dame — en daarna onzeglijk droevig en terneergeslagen, toen ze besefte, dat ze toch eigenlijk niet beter verdiend had, wegens haar trotsch gedrag jegens hem, niet beter verdiend had, dan dat hij zich niet meer om haar bekommerde.

En desondanks — wilde hij toch — Wat zou hij haar zeggen? Hoe ongelooflijk het ook klonk, ze geloofde thans aan alles, wat hij haar gezegd had. Met voorbedachten rade had ze zich voortdurend in haar kamer opgesloten, om niet te dikwijls met haar verwanten samen te zijn, die ze nu maar al te goed had leeren kennen — en tevens, om de voortdurend door Patterson herhaalde uitnoodigingen te ontgaan, toch eindelijk den beloofden tocht over de Middellandsche zee mee te gaan maken....

Stil, hier moest het huis zijn. Ja, dàt was het. Een oogenblik aarzelde zij nog.

Dan drukte ze vastberaden de deurklink neer en trad binnen. Onmiddellijk sloeg de deur achter haar dicht. Binnen in het vertrek, waar ze nu stond, heerschte diepe duisternis. Maar nauwelijks had ze zich een stap verder gewaagd, of midden in de kamer werd een lucifer aangestreken en aan een petroleum-pit gehouden. Langzaam flakkerde de vlam aan. In de kamer bevonden zich drie mannen. Maar geen van hen was Jimmy Beckett.

Een halve minuut bewaarden allen het stilzwijgen.

„Is mijnheer Beckett niet hier?" vroeg Grit van Heeden bevreesd.

De Levantijn trad naar voren.

„Hij is helaas niet hier," sprak hij vriendelijk. „Maar hij heeft ons opgedragen, hem hier te vertegenwoordigen — nietwaar, Tawill Bey?"

De Oosterling liet in een breede grijns z'n hagelwitte tanden zien, en draaide langzaam aan zijn langen, zwarten knevel.

„Waarom heb je me niet gezegd, dat die Joegoslavische fee zoo mooi is?" vroeg hij aan zijn metgezel in hun landstaal.

Thrasipoulos lachte spottend.

In den hoek van de enkele vierkante meters groote ruimte zat een oude, rimpelige man, met een wilden baard en warrig, grijzend hoofdhaar. Deze keek zonder ophouden naar het meisje, met een boosaardige, vijandige glinstering in de half toegeknepen oogen.

Zijn beenige, bruine hand, waarop de aderen als koorden gespannen lagen, greep langzaam in den rafeligen, breeden leeren gordel.

Dat was Mirko, de Albanees; de Joegoslaven hadden z'n vrouw vermoord en zijn huis boven haar hoofd in brand gestoken, tijdens een hunner vele moord- en rooftochten.

Thrasipoulos wist wel, hoe hij dezen verbitterden man moest aanpakken. Eenigszins besluiteloos keek hij den Albanees aan. Hij wilde hem echter veiligheidshalve liever niet zeggen, dat hij graag had, dat er spoedig een eind aan gemaakt werd. Als de oude, straks gevangen genomen, soms ging spreken, zou hij hem als den aantichter kunnen aanwijzen. Het gevaar was al groot genoeg zonder dat, ook al kwam de oude gek er zelf spoedig toe, er een eind aan te maken....

Maar Mirko scheen z'n tijd nog niet voor gekomen te houden. Hij staarde stom voor zich uit en als een wezenlooze. De onnoozele hals.

Die situatie werd onverdraaglijk. Men moest ten slotte toch iets zeggen. Iets doen.

Tawill Bey deelde de zenuwachtige stemming van zijn vriend niet. Het was blijkbaar niet voor de eerste maal, dat hij zich in een netelige positie bevond.

„Een aardige verschijning! Moet ik zeggen!" sprak hij langzaam op het jonge meisje toetredend. „'t Is werkelijk jammer!"

Grit van Heeden had beiden beurtelings verward aangestaard. Wat moesten die mannen van haar..

En toen nu Tawill langzaam nader kwam, week ze terug tot bij de deur.

Ze tastte naar de klink, maar de deur ging niet open. Ze rukte uit alle macht — de deur bleef dicht. De kerels moesten haar onmiddellijk na haar binnentreden ongemerkt gesloten hebben.

Opeens kwam er een ontzettend gevoel van angst in haar op. Ze gevoelde zich midden in een dreigend gevaar, waarvan ze den omvang niet vermocht te schatten.

Het was onhoudbaar, verschrikkelijk — als een sombere, slechte droom —

Ze stiet plotseling een merg en been doordringenden gil uit, een lang aangehouden kreet om hulp.

Toen begon de oude Albanees te lachen.

Een schorre, droge, bijtende, sarcastische lach. Als van een, die weet, dat z'n prooi hem niet meer kan ontsnappen, en vervuld met al de voldoening van een wraakgierig man, die zijn liefsten droom op het punt ziet in vervulling te gaan.

En Thrasipoulos haalde langzaam een zwaren, ijzeren sleutel uit den zak, bekeek hem eens kritisch, en stak hem tergend langzaam weer bij zich.

Opnieuw slaakte Grit een lang aangehouden angstgegil.

Thrasipoulos fronste de wenkbrauwen. Dat kon gevaarlijk worden, zoo'n spelletje.

„Vooruit, Mirko!" riep hij. „Anders schreeuwt ze nog de heele stad bij elkaar!"

De oude Albanees kwam overeind. Een lange, gespierde kerel. nauwelijks gebogen door den ouderdom.

Hij trok de hand uit den gordel, en in die hand flikkerde een korte, maar breedbladige dolk, waarmee hij, met het kalmste gezicht van de wereld, met afgemeten passen op Grit toeschreed.

In de volgende seconde volgden de gebeurtenissen elkaar met de snelheid van een film op.

Buiten kraakte opeens een zware slag tegen de deur.

Thrasipoulos stiet een vreeselijke verwensching uit.

Vol ontzetting, met groote, angstige oogen, was Grit tot in een hoek van het half verlichte vertrek teruggeweken. De Albanees stond nog voor de deur.

Daar klonk weer een ontzettend gekraak — houtspaanders vlogen naar alle kanten — en met een dreunenden slag kwam de zware deur naar binnen opengezwaaid, tegen den schedel van den Albanees aan, die als een zoutzak ineenzeeg.

Tegelijk met de deur, of wat er nog van over was, kwam een man, als uit een katapult geslingerd, de kamer ingevlogen.

Bliksemsnel was hij weer op de been.

Het was Jimmy Beckett.

Maar hoe zag hij er uit. Zijn gezicht was vuurrood van opwinding, het haar hing hem in wilde lokken over het voorhoofd, hij was ongedekt, zonder jas, zonder vest of boord — in hemdsmouwen.

Hij nam niet eens de moeite om eerst de situatie te overzien, maar begon op 't zelfde oogenblik op alles los te slaan, wat er nog in de kamer overeind stond.

Thrasipoulos werd opgenomen en vloog met een doffen smak tegen een kast, waarbij een plank met vaatwerk op z'n hoofd terecht kwam, dat in scherven tegen den grond kletterde.

Hij bleef staan, maar was volkomen versuft. Het lamplicht danste hem voor de oogen.

Tawill had zich de lippen tot bloeden gebeten. Maar thans stroopte hij zijn mouwen op en kwam op Beckett af.

Doch Jimmy was zóó buiten zichzelf, dat hij er niet aan dacht, zich van eenig voor de hand liggend wapen te bedienen. Met een geweldigen sprong trok hij zich aan een der balken op, en hij gaf den hierdoor volkomen verrasten Tawill met allebei z'n hakken zulk een ontzettenden trap in het gezicht, dat de Turk bewusteloos achterover tegen den grond sloeg.

Jimmy scheen het verstand verloren te hebben. Hij ging als een dolle in de kamer te keer, smeet alles wat niet spijkervast was met haast bovenmenschelijke kracht boven op het hoofd van den bewusteloozen Tawill Bey neer, die weldra niet meer te herkennen was onder de brokken en de scherven van potten en pannen, kapotte stoelen en afgerukte planken.

Toen hij op een gegeven moment bemerkte, dat de Levantijn nog overeind stond, vloog hij, als een getergde stier, van woede brullend op hem af, en stiet hem zijn hoofd in de maagstreek.

Thrasipoulos gleed kreunend langs den muur op den grond en bleef bewegingloos liggen.

Nog steeds tierend als een gewond dier, greep Jimmy de ijzeren potkachel op, tilde het zware meubel van z'n losse onderstuk, hield het hoog boven zijn hoofd en plofte het, niet half wetend

wat hij deed, boven op den neergestorten Levantijn neer.

Toen keek hij voor 't eerst na de ontzettende smijtpartij om zich heen.

Er was niets meer aanwezig waarmee of waarop hij zijn woede kon koelen.

Er was werkelijk niets meer. Alles was zóó kapotgeslagen en gesmeten als maar eenigszins mogelijk was. Jimmy haalde opgelucht adem.

En toen bemerkte hij, bleek en sidderend van angst in een hoekje weggekropen, de handen voor den mond gedrukt, de oogen groot opengesperd van angst — Grit.

Hij hielp haar onder de ruïne van een tafel en allerlei brokstukken van meubels uit.

Ze beefde als een riet over haar geheele lichaam; haar tanden klapperden nog van angst en schrik, haar adem ging gejaagd en zwaar. Het was een zeer begrijpelijk gebaar, toen hij haar aan z'n borst drukte.

„Grit! Arm kindje!" zei hij medelijdend tegen het meisje, dat overigens even groot en stevig was als hij zelf. „Wat hebben ze met je uitgehaald? Wat hebben ze je gedaan? O, ik zàl ze, die onverlaten, die ellendelingen...."

En verwenschingen mompelend aan het adres der bandieten, streek hij haar liefkoozend over het haar, en toen dat haar niet tot bedaren bracht, kuste hij het, en daarna de kleine ooren, de oogen en het hooge, edelgebouwde voorhoofd.

En toen opeens sloeg ze de armen om zijn hals en vlijde zich dicht tegen hem aan, als zocht ze rust en bescherming aan zijn breede mannenborst — eindelijk — eindelijk.

Daar kraakte iets — een gesmoorde kreet — een paar snelle stappen en een doffe slag.

Jimmy keek om. Het scheen, dat ze toch niet alleen waren.

Daar stond Geoffrey Patterson, nog rooder dan anders, evenals Jimmy zelf met verwarde haren, en hij zei op een toon van vriendschappelijke terechtwijzing:

„Als ik jullie was, zou ik maar een ander plekje opzoeken dan deze beruchte villa met de Madonna — je bent hier in geen erg best gezelschap. Deze ouwe jongen had zeker geen bijzonder vriendelijke bedoelingen!"

En hij wees naar den Albanees, die, nadat hij weer tot bewustzijn gekomen was, pas na een prachtig geraakten linksche, gevolgd door een bliksemsnellen kinstoot, er van af had moeten zien, om Jimmy van achteren zijn mes tusschen de ribben te stooten.... Mirko lag, evenals z'n beide collega's van hoogere afkomst, maar van zoo mogelijk nog lager zedelijk allooi, voorloopig knock-out geslagen in een hoek....

„Dank je, beste jongen," zei Jimmy hartelijk, toen hij bemerkte, waarvan de goed gerichte stooten van den Engelschman hem hadden gered, en hij schudde Patterson bijna de hand uit het gewricht.

„Maar ik zie, dat je gelijk hebt! En jij zeker óók!"

„Te deksel!" zei Patterson, verbluft rondkijkend, „je schijnt hier nog al een aardig stukje werk geleverd te hebben — verduiveld! Die heeren hebben hun portie wel gekregen, dat moet ik zeggen.... Ik had dat robbertje wel eens willen zien, eerlijk gezegd!.... Zóó, was dat hier voorheen een woonkamer?" lachte hij, om zich heen kijkend naar den inventaris op den grond, waarvan geen stuk meer heel was. Wonder dat de lamp nog was blijven hangen....

Maar Jimmy Beckett had reeds alle belangstelling voor de heele geschiedenis verloren.

Hij nam Grit zacht in den arm en leidde haar naar buiten.

Patterson volgde.

Bij den straatweg wachtte een elegante dame hen op.

„Niets gebeurd?" riep ze hun tegemoet.

„Tamelijk wat: de stukken zijn nog heel!" antwoordde Jimmy droogjes, waarop Patterson begon te grinniken van pleizier.

„Ben je weer geheel jezelf, Grit?" vroeg Jimmy dan, zich tot het meisje wendend. „Dan mag ik je zeker je reddende engel wel voorstellen."

„Mijn reddende engel?"

Was dat niet die dame, die 's avonds in het hotel, bij dat voorval....

„Madame Diane heeft je — maar het is beter, dat ze ons dat zelf vertelt, als we op ons gemak in de stad terug zijn gekeerd. Onze vrienden in de villa met de Madonna mochten anders eens tot bezinning komen, en ik zou vóór de volgende boks-partij wel een paar uurtjes willen slapen."

„Och, er valt niet veel te vertellen," zei madame Diane. „U heb me toen de opdracht gegeven, een oogje te houden op de gebeurtenissen en de verhoudingen in Hotel de Paris."

Jimmy viel haar in de rede.

„Pardon, madame Diane, ik heb het u beleefd verzocht."

„Goed, goed," lachte Diane geamuseerd, „beleefd verzocht dan. Dat bedoel ik eigenlijk ook. Nu — ik moet u zeggen," ging ze voort, zich tot allen wendend, „dat ik van den beginne af eigenlijk een beetje huiverig ben geweest om met dien Thrasipoulos nadere relaties aan te knoopen. Hij heeft al geruimen tijd naar mijn hand gedongen — ik begrijp nu wel met zekerheid waarom — al heb ik er steeds aan getwijfeld. U moet weten, dat hij zeer wraakzuchtig is, ik zei het mijnheer Beckett reeds. En deze heeft hem allesbehalve zachtzinnig behandeld, dien bewusten avond. Ik kon dus wel begrijpen, dat hij wraak had gezworen op den man, die hem, in het bijzijn van het halve hotel, zoo smadelijk vernederd had. Maar ik ontdekte nog iets.... Om kort te gaan, ik ben heimelijk in zijn kamers binnengedrongen, om te zien, of er ook iets te vinden was, wat mij over zijn plannen zou kunnen inlichten. Ik vond echter niets, want Thrasipoulos is een voorzichtig man. Echter, juist toen ik de kamer weer uit wilde sluipen, hoorde ik stappen en stemmen op de gang. Ik verborg mij achter de slaapkamergordijnen, en nauwelijks had ik dit gedaan of daar trad Thrasipoulos met Tawill Bey binnen, en ik hoorde noodgedwongen verschillende, zeer interessante bijzonderheden, waarvan ik mijnheer Beckett maar een gedeelte heb kunnen meedeelen. Wat ik vernam was zoo interessant, dat ik, toen beiden de kamer weer verlaten hadden, half bewusteloos in den eersten den besten leunstoel neerviel. Daarna heb ik het heele hotel afgezocht, totdat ik ten slotte meneer Patterson vond. Hem vertelde ik van het gevaar, dat mademoiselle liep. Eerst keek hij me aan alsof hij meende met een krankzinnige te doen te hebben."

„O — neen!" protesteerde Geoffrey Patterson.

„Jawel, jawel, en trouwens, ik kan het me heel goed begrijpen!" zei ze lachend, terwijl ze hem coquet aankeek. „Maar ten slotte geloofde hij me toch. Op dat zelfde oogenblik ving ik uw naam op, mijnheer Beckett. U was juist van uw reis naar Lyon teruggekeerd, en een der bedienden zei tegen een collega: „Meneer Beckett is terug; hij wil wat nieuwe Gillettemesjes hebben. Kun jij even wegloopen om ze te halen?"

„Goeie genade!" riep Jimmy uit. „Daar schiet me te binnen, dat ik nog steeds niet geschoren ben!"

„Maak er u maar niet bezorgd om," lachte madame Diane spottend, „want u loopt toch ook nog in uw hemdsmouwen rond en zonder vest, jas of boord!"

Jimmy scheen dit zelf ook nu pas te merken, en beschouwde eenigszins verlegen zijn trieste figuur.

„Ontzettend!" riep hij uit. „Ontzettend! En dat midden in Monte Carlo. Overigens, dergelijken onzin als wij gedurende het laatste half uurtje hebben beleefd, zie je meestal alleen maar in je droom gebeuren...."

Hij had niet heelemaal ongelijk.

Men was de eerste huizen van Monte Carlo al voorbij.

Madame Diane begon te lachen.

(Wordt voortgezet)

In sommige dorpen van Hongarije bestaat het gebruik, dat de mannen de meisjes met welriekend water besprenkelen — liever, hen er mee natgooien. In ruil daarvoor krijgen de jonge boeren bontbeschilderde eieren ten geschenke.

Alvorens toiletzeep te koopen...

dient U haar samenstelling te kennen!

U heeft een teere gezichtshuid, Mevrouw! Hieraan moet u denken bij den aankoop van toiletzeep: uw zeep dient dus zuiver en zacht te zijn.

Wij deelen u openhartig mede, dat Palmolive zeep uit zuivere olijf- en palmoliën is samengesteld: cosmetische middelen, die een eeuwenoude vermaardheid bezitten voor hun versterkenden invloed.

De zacht-groene kleur onzer zeep is de natuurlijke tint van hare bestanddeelen. Zij is zóó mild, dat u zelfs in kalkhoudend water onmiddellijk een overvloedig schuim verkrijgt.

20ct. per stuk

Let steeds op de groene verpakking met den zwarten band!

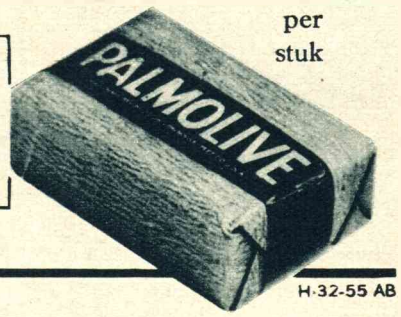

H-32-55 AB

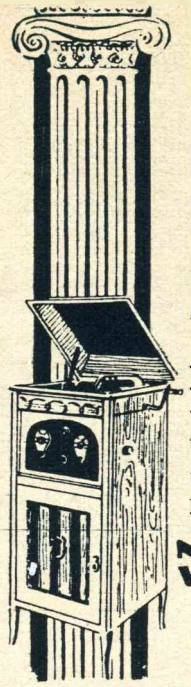

BUITENGEWONE AANBIEDING
van Gramofoons

Koffer-, tafel- en standapparaten, alle gewenschte merken met veeren- of electromotor, desgewenscht gecombineerd met

Radio of Versterker

voor kamer, zaal of buitengelegenheid.

Vraagt eens aan Catalogus No. 93.

Wij leveren vanaf f 5.— per maand het beste voor den laagsten prijs!

N.V. HEES & C°
HAARLEM
Kruisstraat 33

Abonneert U op
DE STAD
AMSTERDAM

Oorsuizen
en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.
S. WIJNBERG
Oosterpark 45, Amsterdam

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zend onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn **Breukverband-Apparaat** is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoen zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON
C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geïll. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam: .....

Adres: .....

.....

ZOO'N ONTVANGST VIEL NOG GEEN RADIOTOESTEL TEN DEEL!

„HILVERSUM 5"

De nieuwe verrassende vinding der Nederlandsche Seintoestellenfabriek. De langverwachte volmaking der Radiotechniek door toepassing van een nieuw principe:

SUPER-INDUCTIE

Super-Inductie, dat is: Selectiviteit èn kwaliteit van weergave. „Hilversum 5" stelt U in staat de programma's van elk station op de volmaaktste wijze zonder de minste bijgeluiden van andere zenders te volgen. „Hilversum 5" is de hoogste technische prestatie van heden. Wij zullen de „Hilversum 5" gaarne eens bij U thuis laten hooren.

Prijs met ingebouwden electrodynamischen luidspreker
Fl. 275

Gratis demonstratie door:
N.V. INSTRUMENTHANDEL
v. h. Firma P. GEERVLIET
Radio Technisch Bureau
Oude Spiegelstraat 3
en
Technisch Bureau
DUYVENÉ & REMMERS
1e van Swindenstraat 47-49
Filiaal Nassaukade 379

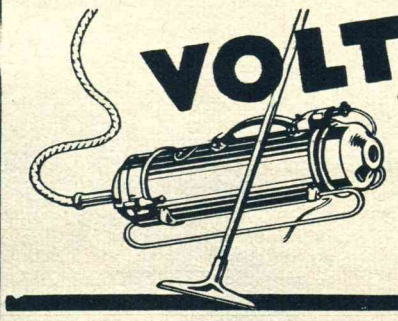

VOLTA STOFZUIGER

DE stofzuiger, welke zóó volmaakt van constructie is, dat hij door iederen vakkundigen installateur met warmte en overtuiging wordt aanbevolen. Vraagt uw installateur om gratis demonstratie!

Volta... de Dienstknecht in uw huis

INDIEN GIJ WILT VERKOOPEN DAN MOET UW ARTIKEL BEKEND ZIJN.....

*

HET MIDDEL OM BEKEND TE WORDEN EN TE BLIJVEN IS ADVERTEEREN

100 Gladiolen, 15 Dahlias in 10 kleuren en 1 pakje kamerplantenvoeding met pl.w. f 2.50 franco. J. W. FRANS - Warmenhuizen (N.-H.) - Tel. 2 - Giro 153801.

„THE MARMET"

De „Lichtste Wagen" der wereld.
Alléén verkrijgbaar bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
OPRUIMING:
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.—

SCHERK
BERLIN NEW YORK WIEN

Generaal-Agenten:
S. Blindeman & Co.
Zeedijk 116, Amsterdam

"Voor een droge huid iederen avond een weinig Scherk-Facial Oil"

Ja, ik heb plezier van mijn teint tegenwoordig,

maar vroeger was dat anders. Eerst moest de groote ontdekking komen: "Scherk Face Lotion" en die heeft geholpen. Ik wrijf mijn gezicht er geregeld mee af en speciaal 's morgens en 's avonds.

Slechts echt in origineele flesschen met het opschrift Scherk.
(Ter verzorging van de teint. Tegen meëters en onreine huid. Voor heeren uitstekend na het scheren.) Per flacon fl. 0.75, 1.20, 2.10, 4.50

Scherk Face Lotion

Elegance.

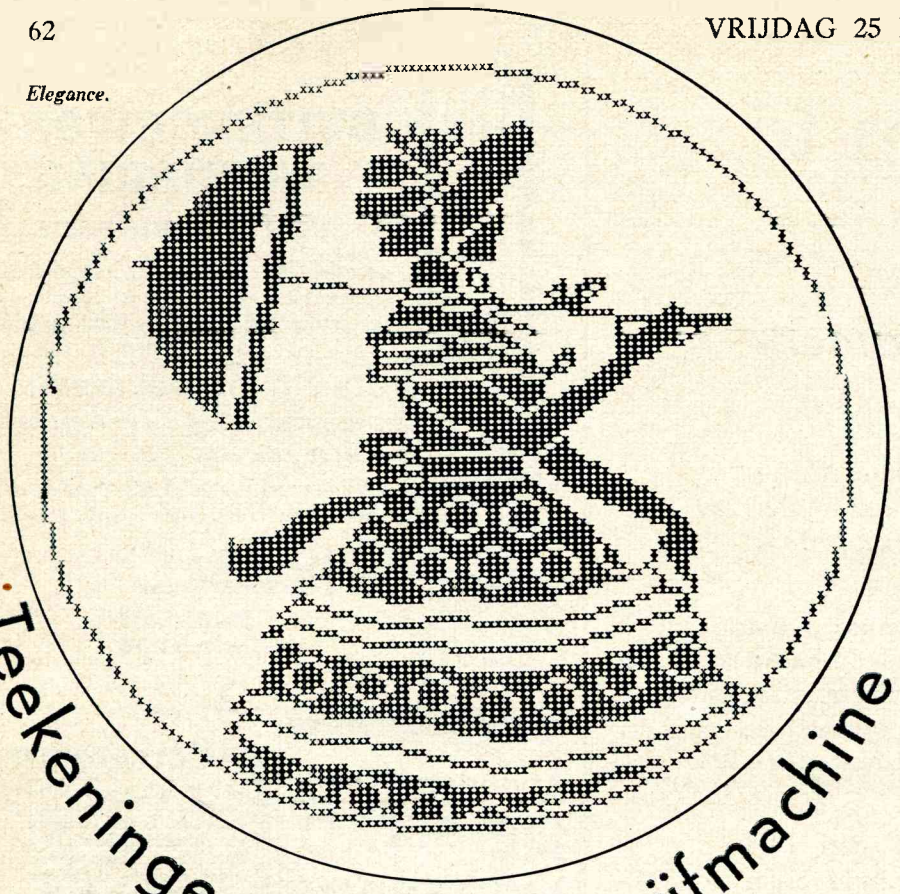

Teekeningen op de Schrijfmachine

Zoo op 't eerste gezicht zou men niet zeggen, dat de teekeningen, die op deze pagina voorkomen, geheel en al met behulp van de schrijfmachine vervaardigd zijn. En toch is dit werkelijk zoo. Wanneer men de plaatjes goed beschouwt, bemerkt men, dat ze samengesteld zijn uit letters en teekens, die op iedere schrijfmachine voorkomen. Gemakkelijk is het niet, maar met een beetje geduld en een gelukkige ingeving komt men al een heel eind.

De Egyptenaar bij voorbeeld is niet zoo lastig. Duidelijk kan men de teekens onderscheiden, waaruit de teekening werd samengesteld: het gebroken- en onderlijningsstreepje, de komma, de punt en de letter x. De vervaardigster — op een enkele uitzondering na, is het altijd een „zij", die dit aardige werk maakt — heeft natuurlijk eerst den omtrek van haar figuren heel dun met potlood geteekend, de omtrekken met schrijfmachinelijntjes overgetrokken, en daarna de overige stippen, komma's en x-jes aangebracht. Noodig is het, dat de schrijfmachine-wagen wordt vrijgemaakt, zoodat ook de ruimten tusschen de normale letterafstanden betypt kunnen worden. De stand der teekens kan verkregen worden door het papier op diverse wijze in de schrijfmachine te plaatsen.

Ook de jonge dame met de hoepelrokken is eenvoudig, maar juist de vernuftige gedachte, om met de beide haakjes te werken, gaf een bizonder effect.

De Carmen-kop is veel gecompliceerder. In den hoed is voornamelijk met de letter x gewerkt; de haren werden door middel van de beide haakjes verkregen: door deze teekens dicht bij elkaar te tikken, steeds opnieuw, verdween geleidelijk de afscheiding, waardoor een gedeeltelijk massief geheel verkregen werd. De neus bestaat uit de hoofdletter I, die eenige malen, op verschillende hoogte en plaats, getikt is. In den rook van de sigaret vindt men het vraagteeken eenige malen terug.

Op deze wijze zijn alle teekeningen te ontleden en lijkt het werk heel eenvoudig, doch het is als met het historische ei van Columbus: men moet maar op de gedachte komen. Heeft men eenmaal een goed idee, dan is het uitwerken daarvan een alleraardigst tijdverdrijf, b.v. in de Paaschvacantie, vooral wanneer resultaten verkregen worden, zooals deze teekeningen, die alle vervaardigd zijn door Nederlandsche typisten.

A. SCHOEVERS.

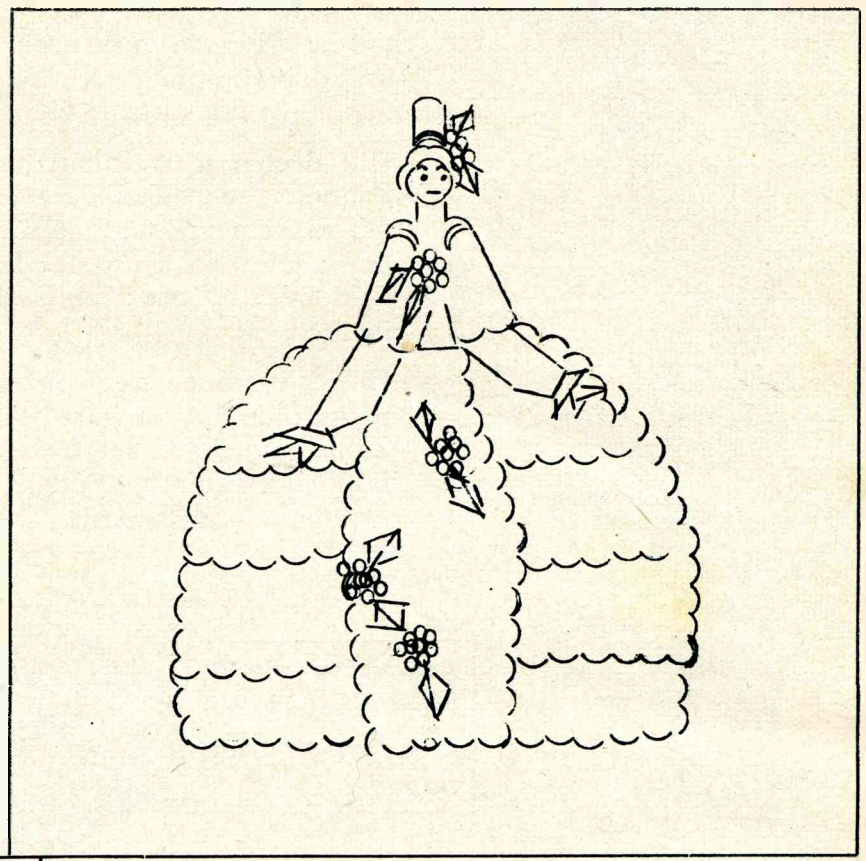

De juffrouw met hoepelrok.

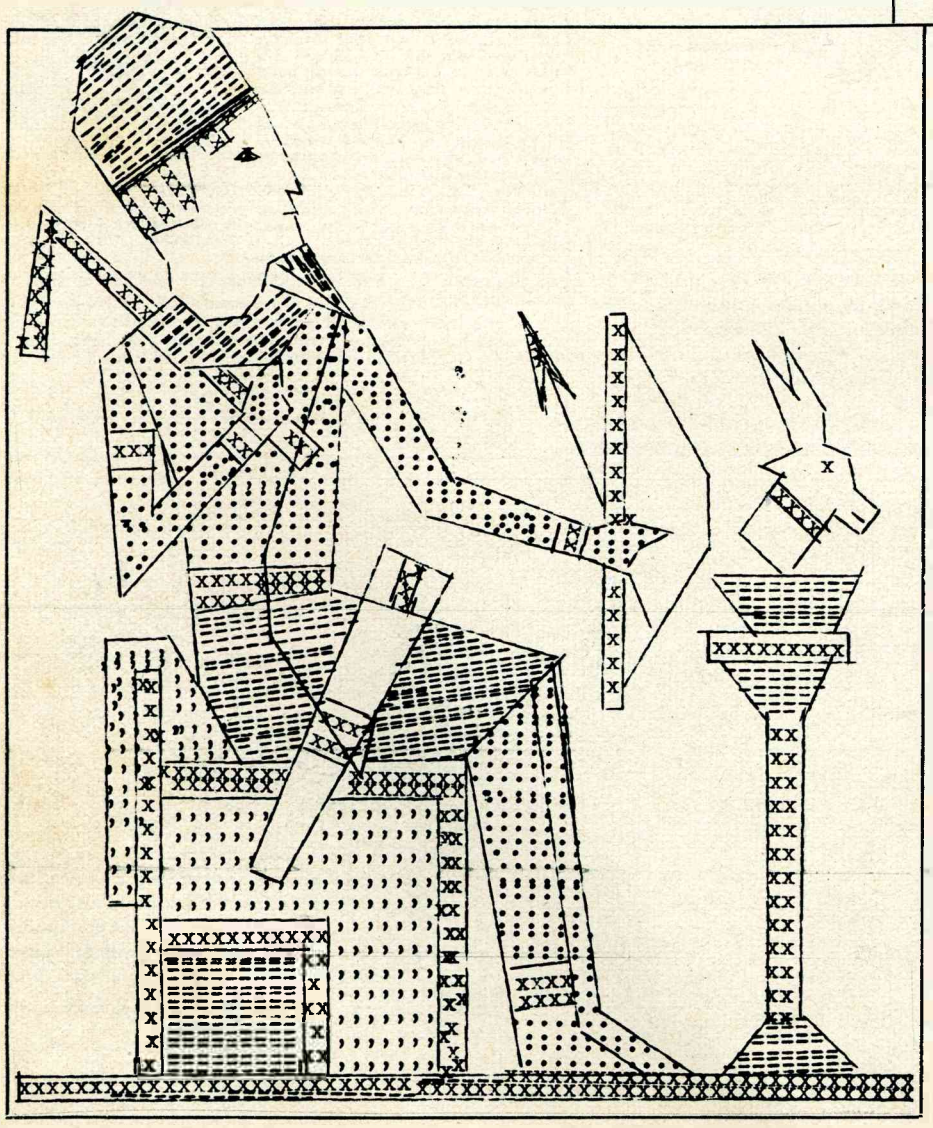

De Egyptenaar.

Carmen-kop.

»Wat krijg je tegenwoordig
een waar voor je geld!

Zóó fijn en zuiver, zoo'n assortiment... voor veertig cent per ons... Vanta Bonbons... het is het fijnste, wat je ooit geproefd hebt! Vroeger kocht je zooiets niet omdat het te duur was. Nu kan het; terwijl we toch zóó de tering naar de nering moeten zetten... En dan nog in doosjes van 2 en 3 ons voor denzelfden prijs als los.... mèt zoo'n schitterende foto voor het filmalbum. Het moet toch heusch waar zijn wat de menschen zeggen, dat dit komt door de moderne fabricagemethoden.«

VANTA BONBONS VEERTIG CENT PER ONS
Charlotte 35 ct p. ons; Nibbo 30 ct p. ons; Wesopa 25 ct p. ons.

Van Houten's
BONBONS

2 Sell Morc

De Hoofdzaak is...

dat U dit goed onthoudt: „In al onze afdeelingen vindt U zulk eene **sorteering** en **lage prijzen** dat U bij ons zeker geheel naar wensch slagen zult!"

„De Tijdgeest"
M.G. OUDKERK
BILDERDIJKSTRAAT 77-83
A'DAM

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM"
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen- en Volksverzekeringen

ADVERTEERT IN DIT BLAD

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneeren op „De Stad Amsterdam" à f 1.62½ per drie maanden / f 0.12⅝ per week [1])

[1]) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam .....

Adres .....

Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM"
N.Z. VOORBURGWAL 262

ABONNEERT U OP
DE STAD AMSTERDAM

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van De Stad" te kunnen zenden aan: **J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.)** Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Aambeien
Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Amsol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Dit is geen Aprilgrap! Maar zeker is, indien het geluk slechts enkele seconden met u is, dat u 1 April a.s. de gelukkige winnaar kan zijn van den hoofdprijs, groot **één millioen francs** of 98.000 gulden. der loten **Crédit National de France 1920**, gegarandeerd door den **Franschen Staat**. Verder nog zeer veel prijzen **à een half millioen francs of 49.000 gulden, 2 prijzen à 200.000 francs, 3 à 100.000 francs, 6 à 50.000 francs. Totaal 2000 prijzen.** Na ontvangst van slechts **drie gulden** zenden wij u onmiddellijk een deelname, welke recht geeft op **den geheelen prijs** (dus geen gedeelten); 2 stuks *f* 5.80, 3 stuks *f* 8.50 en 5 stuks *f* 13.50. Ieder kooper ontvangt 3 dagen na de trekking gratis de lijst. Zendt nog heden postwissel of girostorting no. 135173 aan de **Firma J. SANDERS**, Comm. in Effecten, **Hoogstraat 4, Den Haag, Telefoon 116587.**

Laat 1 April voor u den dag zijn om den **grooten prijs** te winnen. — Bestelt nog heden!

1 Hallo! hallo! hallo! Ik kan u niet verstaan!

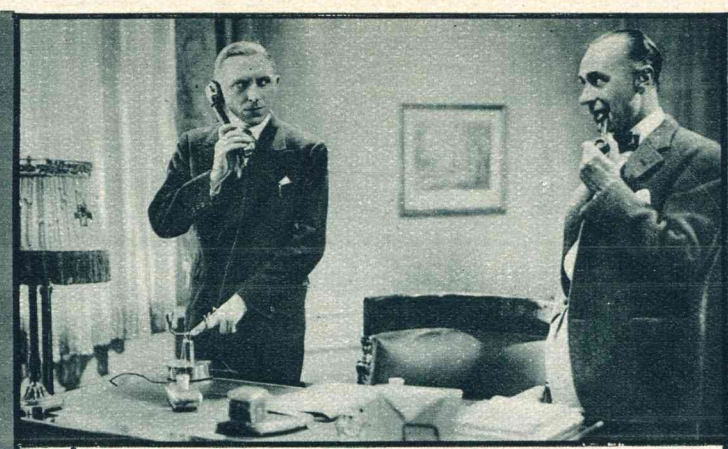

5 Heusch, ik heb nog heel dringende besprekingen vanavond.

7 Wilt u vanavond laten bezorgen 40 gebakjes, twaalf flesschen...

ONZE PAASCH-PRIJSVRAAG

WIE SPREEKT MET WIE?

EEN COMBINATIE-PUZZLE

De komende feestdagen zullen allicht een verloren oogenblikje opleveren, dat benut kan worden voor de gezellige ontspanning, die deze nieuwe prijsvraag bieden wil. De op deze bladzijde afgebeelde foto's zijn alle genummerd in de volgorde, waarin ze staan afgedrukt. Aan de lezers is het nu, te raden, of beter gezegd: vast te stellen, hoé de aan de telefoon sprekende personen onderling twee aan twee verbonden zijn. Daartoe kunnen de gedeelten der gesprekken, die wij laten afluisteren, veel bijdragen.

Wij verzoeken den mededingers, hunne oplossing van dit animeerende vraagstuk aan ons in te zenden **vóór Dinsdag 5 April e.k. uitsluitend per briefkaart** geadresseerd aan: Redactie „De Stad Amsterdam", Nieuwerzijdsvoorburgwal 262, Amsterdam.

Op de adreszijde te vermelden: **PRIJSVRAAG,** terwijl het antwoord op de puzzle als volgt geformuleerd moet worden:

nr. .... spreekt met nr. ....
nr. ... spreekt met nr. ....
enz. enz.

Onder de goede oplossers zullen wij verloten de volgende **vijftig prijzen,** namelijk

Hoofdprijs: Open eiken boekenkast.

3 étuis Dessertmessen.
2 étuis Tafelmessen.
4 étuis Fruitmesjes.
1 Kaasschaaf.
2 Boter- en kaas-garnituren.
10 Scheer-apparaten.
5 Luxe Notitieboekjes.
7 Borstelgarnituren.
2 Foto-albums.
4 Luxe Zakmessen in étui.
4 Portefeuilles.
4 Sigarenkokers.
2 Cigarettenkokers.

Wij wenschen u gezellige Paaschdagen en succes bij de oplossing van onze puzzle.

2 Maar om hoe laat in 's hemelsnaam.

8 Dat moet nou alle .... (censuur) ....

3 Let nu 'ns even goed op! Hoor je me wel?

9 En het menu is zeker erg uitgebreid?

4 Ik zou werkelijk niet op de repetitie kunnen komen — ik ben zoo overspannen en....

6 Ja, daar komt iemand aan... aan hetzelfde tafeltje dus!

10 Pardon, u spreekt met de poetsdoekencentrale.